

PIK LXXIII, Ч. 9   ВЕРЕСЕНЬ – 2016 – SEPTEMBER   № 9, VOL. LXXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

PIK LXXIII ВЕРЕСЕНЬ Ч. 9

Головний редактор – Лідія Слиж

Англомовний редактор – Тамара Стадниченко

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА

Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,

Вірляна Ткач, Петрусія Савчак,

Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXIII SEPTEMBER № 9

Editor-in-chief – Lidia Slysh

English-language editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President

Uiana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,

Virlana Tkacz, Petrusia Sawchak,

Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Ювілей визначних українок у 2016 році.....	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Святослав Левицький. Михайло Грушевський (до 150-ліття від дня народження)	4
Орися Сорока. Анна Заячківська, “Міс Україна – 2013” в гостях у таборовиків	6
Tamara S. Cornelison. Finding Franko.....	8
Sophia Sluzar. Homage to Ivan Franko	9
L. Burachynska. Ivan Franko and the Feminist Movement.....	10
Фонд СУА “Допомога жертвам Війни Гідності” в дії	12
Лист з Запоріжжя	12
Marianna Zajac. Sharing News & Views	13
Микола Галів. Марія Лабунька. “Спогади” (закінчення)	15
Наша обкладинка / Our Cover	17
Ларісса Музичка. Історія однієї фотографії	18
Віра Боднарук. XXXI Конвенція СУА.....	19
Святослава Гой-Стром. Сторінка для батьків	20
Доброчинність	21
Діяльність округ і відділів СУА	25
Лідія Купчик. Ідуть у безсмертя	31
Ihor Magun. Hurynosis	33
Марія Тарасевич. Чванькуватий півень	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Маріянна Щавінська-Кранс. Ранішній вартовий,
акрилік на полотні.

On the cover: Marianna Szczawinsky Crans. Morning Sentinel.
24” X 36”. Acrylic on canvas.

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО!
- Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця**.
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою
членської вкладки через відділ. **Передплатникам**
письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member
annual dues, payable through the member's branch.
Subscribers are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ЮВІЛЕЇ ВИЗНАЧНИХ УКРАЇНОК У 2016 РОЦІ

До висвітлення вище поданої теми мене спонукало те, що в цьому році припадає багато ювілейних дат визначних жінок України, які присвятили своє життя українській ідеї і боротьбі за українську незалежну державу.

В історії кожного народу є постаті, які належать його «золотому» фонду, національній скарбниці. Вони є символом, гордістю, зразком для виховання підрастаючого покоління, і тому пам'ять про них бережно зберігається і передається нащадкам.

Проблема повернення незалежній Україні імен незаслужено забутих літературних, політичних і громадських діячів повсякчас хвилює передову, національно налаштовану українську громадськість сьогодення. Чим скоріше буде реалізовано це завдання, тим швидше на теренах сучасної України постане справді національна демократична держава.

Для тих з нас, хто народився і проживав в Україні аж до її незалежності, багато імен визначних українок були невідомі. Аж тут, в Америці, ми відкриваємо для себе імена славних жінок України. Ці жінки проживали у різні часи, в різних державах, але всі вони поклали своє життя на вівтар служіння Україні. Ось чому ми низько схиляємо голову перед їхньою світлою пам'яттю.

160-річчя від дня народження **Софії Русової** (1856–1940) – видатного педагога-практика, вченого-теоретика, професора, літературознавця, публіциста, автора підручників, перекладача, фундатора низки вищих навчальних закладів та педагогічної академії, керівника-організатора освітньої галузі, члена Української Центральної Ради, відомого громадсько-політичного діяча, автора слів: «Нація народжується біля дитячої колиски».

145-річчя від дня народження **Лесі Українки** (1871–1913) – найславнішої української письменниці і поетеси, талановитого перекладача, культурного діяча, активного учасника українського національного руху, людини незламної волі і сили духу, яка весь свій хист, кожную хвилину свідомого існування віддала народові в боротьбі за його соціальне і національне визволення. Її зброєю у цій боротьбі було СЛОВО.

120-річчя від дня народження **Надії Суровцової** (1896–1985) – видатного історика, філософа, перекладача, громадського діяча, письменниці. Відома завдяки своїм мемуарам, які оповідають про три десятки років її тюремного ув'язнення. Вона стала першою в Україні жінкою – доктором філософських наук, була помічником Михайла Грушевського. Саме з її спогадів Солженіцин писав свій «Архіпелаг ГУЛАГ». До кінця своїх днів Суровцова регулярно відчувала на собі репресії і стеження КДБ.

110-річчя від дня народження **Олени Теліги** (1906–1942) – української поетеси, критика, члена ОУН, незламного борця за волю і честь української нації, вольової людини, життєлюбця, морального максималіста, апологета загальнолюдських цінностей. Власне, у цьому й полягав сенс життя нескореної поетеси-антифашистки, розстріляної німецькими окупантами в Києві у Бабиному Яру 21 лютого 1942 року.

90-річчя від дня народження **Ірини Сенік** (1926–2009) – члена ОУН, члена Української Гельсінської Групи, поетеси, довголітнього політв'язня (34 роки).

85-річчя від дня народження **Атени Пашко** (1931–2012) – громадського і політичного діяча, поетеси-шістдесятниці, першої і Почесної голови відродженого Союзу українок України, дружини В'ячеслава Чорновола.

80-річчя від дня народження **Надії Світличної** (1936–2006) – відомої правозахисниці, активної учасниці руху шістдесятників, політв'язня, журналіста, лауреата Державної премії ім. Тараса Шевченка. Померла в Матавані, Нью Джерзі.

Дорогі Союзянки! Присвятіть кожній з цих славних українок одні сходи Вашого відділу. Вшануйте світлу пам'ять тих, хто своїм життям торував шлях до незалежної України. Біографія кожної з вище названих жінок подиву гідна. Кожна з них пройшла тернистий життєвий шлях, але була вірна українським національним ідеалам, пронесла крізь усе життя незламність духу і велику любов до рідного краю та українського народу.

Лідія Служ,
головний редактор.

В той час, як ми із Роксолянкою Мисило, заступницею голови СУА для справ зв'язків, готуємося до нашої подорожі в Україну (16-31 серпня), щоб взяти участь у Річних нарадах Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) та Світового Конгресу Українців (СКУ), (двох «парасолькових» організацій, до яких належить СУА), нас охоплюють переважно змішані відчуття. Україна святкуватиме 25-у річницю незалежності, і ця подія повинна би бути позитивним історичним моментом. Однак ми всі дуже свідомі круговерті подій, за якими спостерігаємо ці 25 років, включаючи теперішній конфлікт і агресію на сході України та загальну неефективність тамтешніх реформ. Тому ми будемо святкувати українську незалежність і водночас будемо відвідувати поранених солдатів і волонтерів під час цієї подорожі.

Від часу проголошення Деклярації про незалежність України у 1991 році Союз Українок Америки очолювали чотири голови: Марія Савчак (1987–1993), яка була однією з тих, що піднесено репрезентували діаспору на зустрічі з Леонідом Кравчуком, першим обраним Президентом незалежної України. Вона також зустрічалася з Джорджем Бушем-старшим у Білому домі, де наголосила, що українська діаспорна спільнота у Сполучених Штатах Америки сподівається, що США не затримуватимуться з формальним визнанням незалежності України. Протягом цих перших років були встановлені контакти між СУА та відновленим Союзом Українок України і головою цієї організації Атеною Пашко.

«Іти з духом часу, зрозуміти та відчуті дійсні потреби незалежної України, нашу та наших предків країну походження та йти їй назустріч...» – ці слова стали гаслом Анни Кравчук і залишалися ним протягом її перебування на посаді голови СУА дві каденції підряд (1993–1999). Реагуючи на потреби нової України, вона заохочувала і розвивала відносини з українськими урядовими представниками у Сполучених Штатах. Одночасно, розвивалася наша програма суспільної опіки у співпраці зі Союзом Українок України, а та-

кож, після відкриття доступу до студентів в Україні, розширювалася наша Стипендійна Акція.

У 1999 у Чикаго, на конвенції, що відбувається раз в три роки, головою СУА було обрано Ірину Куровицьку. Окрім ефективного розвитку відносин з офіційними представниками протягом її трьох каденцій (1999–2008), пані Куровицька також вдало розвивала і плекала добрі стосунки між СУА, Національною Радою Жінок Америки (NCW), та Міжнародною Радою Жінок (ICW), розвиваючи зацікавлення Україною та посилюючи її роль в цих організаціях. У 2004 році СУА забезпечував фінансовою і моральною підтримкою протестувальників під час Помаранчевої революції; ми раділи з результатів виборів, за якими президентом став Віктор Ющенко. Саме під час головування пані Куровицької СУА почав ближче співпрацювати з головою Союзу Українок України Лілією Григорович, яка була дуже помічною у встановленні контактів з отримувачами нашої соціальної допомоги і передаванні їм фондів. Як депутат українського парламенту, пані Григорович також просувала контакти між СУА та особами, які допомагали нам досягати наших цілей.

Я ж мала честь бути обраною у 2008 році головою СУА, і протягом своєї першої каденції поглиблювала зв'язки з Україною. Те саме робилося з нашими стосунками з українськими дипломатами в Сполучених Штатах. На той час наша добре організована програма суспільної опіки і стипендій продовжували зосереджувати свої зусилля на Україні, а жінки, що імігрували з України протягом 1990-х років,

Марія Фуртак, представниця СУА для проектів зі суспільної опіки в Україні і член Союзу українок м. Львова презентують захопленим глядачам робот-симулятор «Тарас М».

Учасники
спонсорованого СУА
табору на Донеччині.

поширили ряди СУА, вступивши в організацію і ставши її активними членами; цей феномен особливо помітний з початку гарячих подій навколо Майдану у 2014 році, за якими слідували війна і всі ці зрушення.

Останні два роки були особливим викликом. Потреби України стали невідкладними і величезними. СУА взяв на себе видатну і далекосяжну працю, щоби ці потреби полегшити, починаючи від відстоювання України тут, у Сполучених Штатах і закінчуючи допомогою пораненим бійцям та родинам загиблих в Україні. Продовжуючи нашу роботу, ми й надалі підтримуємо тісні зв'язки з Союзом Українок України, працюючи з теперішньою головою Ореславою Хомик над спільними сміливими починаннями. Її допомога є дуже цінною, як у сприянні створенню мережі контактів, так і в перевірці необхідної інформації.

Кожна голова, чи то в Україні, чи то тут, у США, вносить свої власні сили і таланти на службу організації. Стикаючись з глобальними й організаційними поворотами долі, ми спромоглися знайти стежку взаєморозуміння і спільної праці для добра України. Маю честь і велике задоволення поділитися з читачами деякими з наших останніх досягнень.

У вівторок, 2 серпня СУА зробив дуже цікавий внесок в медичну освіту 80-ї львівської бригади десантників України. Суттю нашого старання стала презентація робота-симулятора «Тарас М», спроектованого для того, щоб розвивати навички надання першої допомоги, а саме – непрямого масажу серця та штучного дихання. Ця система пропонує нав-

чальний засіб, що найбільш ефективний у тренуванні серцево-легеневої реанімації. «Захист Патріотів» (підлеглі Уляни Супрун і волонтери) навчили понад десяток десантників цієї бригади, а вони тепер надалі ділитимуться здобутими знаннями з допомогою «Тараса» з іншими. В кім-

наті, де відбуватимуться навчання, буде встановлена постійна почесна дошка з написом, що «Тарас» є подарунком від СУА.

Цього літа СУА став спонсором літнього табору для дітей, що живуть на Донбасі, в зоні АТО. Назвою і гаслом табору, що розташований в м. Константинівка, було «Не бійся! Будь вільним!», і тривав він від 26 липня по 4 серпня. Короткою і довготривалою метою такого табору є підтримати та виховувати дітей, які перебувають у зоні АТО, створити сприятливе середовище для їх розвитку, навчання, активного відпочинку, здорового способу життя; навчити дітей не боятися, бути вільними особистостями, подружити їх між собою. Табір був організований о. Степаном Сусом, головою Центру військового капеланства Львівської Архиепархії УГКЦ, з яким СУА підтримує робочі стосунки.

Ми з нетерпінням чекаємо, щоб поділитися враженнями від подій нашої майбутньої подорожі в Україну з вами у жовтневому (2016) випуску «Нашого Життя». До наступної зустрічі...

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ (1866 – 1934)

Величезний внесок Михайла Грушевського у світову та українську історію, історію української літератури став загальноновизнаним після проголошення Української Незалежної Держави, бо в добу московсько-більшовицької окупації ім'я полум'яного патріота, державного діяча, першого Президента України замовчувалось. Михайло Грушевський, як тонкий аналітик історичних подій, вражає своєю працездатністю на науковій ниві – понад 1800 праць з історії та культури. Його неперевершений десятитомник «Історія України-Руси» є найбагатшим твором української історіографії. Михайло Грушевський є гідним символом як української науки, так і державности.

Народився Михайло Грушевський 17 вересня 1866 року в старовинному українському місті Холм (тепер належить Польщі). Тут його батько Сергій Грушевський викладав російську мову в українській греко-католицькій гімназії. Через чотири роки родина Грушевських переїжджає на Кавказ. Тут Михайло починає здобувати освіту в Тифліській гімназії, до якої був прийнятий відразу до 3 кл., маючи чудову домашню початкову освіту. Початковою освітою малий Михайлик завдячує не тільки батькам, але й своєму дідусеві, священникові в селі Лісники на Київщині. Сюди він часто приїжджав, захоплювався українською природою, культурою та звичаями, історією рідного краю, що запали в душу хлопчика незнищенними враженнями на все життя.

За роки успішного навчання в гімназії робить перші кроки в літературі. Пише українською мовою. Одне з його оповідань «Бех-аль-Джугур» вийшло друком у львівській газеті «Діло» в 1885 р. Після закінчення гімназії Михайло Грушевський поступає на історико-філологічний факультет Київського університету, де професор Володимир Антонович стає його вчителем. По закінченні університету захищає кандидатську дисертацію «Нарис історії Київської землі від смерті Ярослава до XIV століття». У своїй праці він обґрунтовано доводить, що монгольська навала, незважаючи на її жахливі наслідки для України-Руси, аж ніяк не вплинула на продовження історичної державницької наступності. Залишив-

шись працювати в університеті, молодий Грушевський активно співпрацює як з «Кієвскою старіною», так і з львівськими «Записками Наукового товариства імені Т. Шевченка».

Не можучи змиритися з українофобською московською політикою, що забороняла все українське, в тому числі і викладання українською мовою та українські видавництва, Михайло Грушевський переїжджає у 1904 р. до Львова, де за рекомендацією В. Антоновича очолює кафедру історії. Тут молодий вчений зближується з патріотичними представниками галицької інтелігенції, з Іваном Франком. А галичани, як і наддніпрянці, бачили переїзд М. Грушевського, як одну з організаційних ланок об'єднання спільних зусиль українців Галичини та Великої України у боротьбі за національні права.

З перших лекцій з історії України М. Грушевський викликав серед слухачів та галицького суспільства величезне зацікавлення правдивістю висвітлення української історії всупереч польській та російській історіографії.

Слід відзначити велику працю молодого вченого у львівському Науковому товаристві ім. Т. Шевченка (НТШ), до якого він був обраний ще в Києві, спершу як керівник філософсько-історичної секції, а потім, як головний редактор «Записок НТШ». В 1897 р. був обраний головою НТШ по 1913 р.

Залучаючи до своєї праці молодь, М. Грушевський збирає величезні, досі ще невідомі матеріали щодо різних періодів історії України, які стають основою до написання «Історії України-Русі». Перший том цієї наукової праці вийшов у Львові в 1898 році. У всіх своїх численних історичних творах Грушевський обґрунтовано доводив самостійність історичного розвитку України.

В 1905 році в Росії почалася революція. М. Грушевський вирушає до Києва. Коли Москва, змушена революцією, частково дозво-

лила українське друкування, з 1906 видавництво львівського «Літературно-наукового вісника» було продовжено в Києві. Грушевський стає одним з засновників газети «Рада», редагує журнал «Україна», активно друкується в «Українському віснику», який видавався в Петербурзі українською фракцією державної думи. В ті роки М. Грушевський ще поділяв думки М. Драгоманова про автономію України в складі Російської федерації.

На початку Першої світової війни М. Грушевського заарештовує московська охранка за його зв'язки з Галичиною та як небезпечного суспільно-політичного діяча з незаперечним високим авторитетом серед українського народу. Після двохмісячного ув'язнення в Лук'янівській тюрмі відбуває заслання в Симбірську, Казані, Москві.

В середині березня 1917 року після так званої лютневої революції в Росії повертається до Києва, де очолює новостворену Центральну Раду. Під його керівництвом у Києві 19 березня відбувається масова національна маніфестація. Але М. Грушевський не залишає і публіцистичної праці – вчений роз'яснює національно-демократичні ідеали українських революціонерів, їх позицію і наміри. Активну участь М. Грушевський бере у написанні та прийнятті чотирьох універсалів Центральної Ради, які стали основними віхами в новій історії України. В них документально відображався еволюційний перехід вищого уряду в Україні від первісних федерально-автономних орієнтацій до орієнтації на проголошення незалежності Української Народної Республіки.

19 квітня на Українському національному конгресі, на який з'їхалось 900 делегатів з усієї України, М. Грушевського було затверджено Президентом УНР.

Вже з перших днів свого заснування УНР та її перший Президент зустрілись з ворожим супротивом не тільки російської влади, що знаходилась тоді в Петербурзі, але й серед російського населення в Україні, що було розселене в містах та на Донбасі. Вороже ставились до проголошення української незалежності і єврейські організації, що асоціювали себе з російською культурою. А так же і в самій Центральній Раді через відсутність згоди у керівництві почались безглузді суперечки, що переросли у ворожнечу. Виявилась і ідейна обмеженість молодих політиків та

шкідлива політика «старих», очолюваних головою українського уряду В. Винниченком, які запевняли, що революція усуває необхідність у регулярній армії, чиновниках. Коли в цій неоднозначній ситуації генерал Павло Скоропадський запропонував надати Центральній Раді сорокатисячне добре озброєне і вишколене військо, йому було відмовлено.

Після захоплення влади в Росії більшовиками стало очевидним, що над Україною нависла загроза нового поневолення. Коли на Всеукраїнському з'їзді рад малочисленній більшовицькій фракції рад не дозволили верховодити, зрадники українського народу переїхали до Харкова, де проголосили Українську радянську республіку. Крім того, більшовиками було організовано майже у всіх містах диверсійні повстання проти Центральної Ради. Найнебезпечніше з них вибухло в Києві, що розпочалось на заводі «Арсенал», яке скувало на декілька днів українські війська.

Одночасно на Україну ввірвалась добре озброєна московсько-більшовицька орда. Біля містечка Крути спроба малочисленних українських військ закінчилася розстрілом полонених українських студентів та гімназистів, що встали до нерівного бою проти ворожої навали. В час розгулу більшовицького терору в короткочасно окупованому Києві, коли москалі бивали за вишивану сорочку та українську мову, М. Грушевський був на Волині. Повернувся до визволеного при допомозі німецьких військ Києва на початку березня 1918 р.

Святкування 22 січня 1919 року Злуки УНР та ЗУНР стало втіленням споконвічного прагнення українців до утворення єдиної Української держави.

Після другого вторгнення московсько-більшовицьких банд М. Грушевський емігрує з України. Але, повіривши більшовицькій пропаганді та запевненням совіцької влади, в 1922 році повертається до Києва. Енергійно працює в науковій сфері.

В березні 1931 р. Грушевського викликають в Москву і тут заарештовують. У травні випускають з катівні. А вже 25 листопада 1934 р. в результаті «невдалої» хірургічної операції М. Грушевський помер. Світла пам'ять українського народу про вірного сина України Михайла Грушевського залишиться назавжди.

Святослав Левицький.

Анна Заячківська, «Міс Україна – 2013» в гостях у табориків

Анна Заячківська –
«Міс України – 2013».

Зустріч на Союзівці з таборовиками спортивного табору «Чорноморська Січ»
і танцювального табору Роми Прийми-Богачевської.

Інформація в інтернеті про Анну Заячківську, «Міс України – 2013», не зовсім вписується в звичайне уявлення про переможницю конкурсу краси – випускниця мистецького факультету Прикарпатського університету за спеціальністю художник-іконописець, дизайнер, що пише вірші, пісні та виконує їх; актриса, модель світового агентства Next model, яка була адміністратором сайту "Maydanneeds.com", членом медичної сотні під час Євромайдану; що проводила благодійні проекти під назвою "Твори добро" в інтернатах України, які базувалися на пізнанні християнських цінностей і підтримкою продуктами харчування!

В даний час в Америці і Канаді виступає на підтримку освітніх та культурних програм (зокрема, Українського Католицького Університету у Львові). Зустріч з Анною цілком підтвердила її незвичайність. Проста і щира в спілкуванні, без претензійності і завченої пошмишки, вона не хизувалась своїми титулами і професійним рівнем, а розказувала як багато чуда в її житті робить Бог! Відразу спала думка – якою гарною рольовою моделлю для дівчаток і хлопчиків вона могла б бути, якби розказала їм про своє життя, своє бачення краси, свої мрії. Запитала Анну, чи не хотіла б вона поїхати на літні табори на Сумівці, Союзівці, щоб устрітисся там з дітьми. «Якщо діти з

Зустріч на оселі СУМ з учасниками відпочинкового табору.

цього будуть мати користь, звичайно, поїду», – відповіла Анна.

«Хочу запитати насамперед хлопців, чому, на їх думку, дівчата хочуть брати участь в конкурсах краси? Що штовхає їх боротися за перемогу?» – так почала Анна Заячківська свою зустріч з учасниками Сумівського Виховно-Відпочинкового табору. Відповіді були різні – щоб дістати фінансову винагороду чи показати, що вони – кращі; щоб так висловити любов до України та мати змогу робити щось більш вартісне! Справді, дається взнаки виховання дітей в українському середовищі – суто корінні американці у своїх відповідях бачили б, напевне, більше перший варіант!

«Я була маленькою дівчинкою, що жила поблизу міста Івано-Франківська, мала просту та невелику сім'ю: дідуся, бабусю, тата, маму і сестричку, – розказала про себе «Міс Україна – 2013». Ми не жили, як багаті люди, мали фінансові проблеми. Рік за роком я ставала старшою, мої батьки дали мені добру духовну основу. В школі я отримала золоту медаль, а в університеті – червоний диплом (*Diploma Summa Cum Laude*). Брала участь в різноманітних змаганнях по математиці, економії, біології, мистецтві. Намагалася розвиватися комплексно. Мене не хвилювала лише зовнішність, я розуміла, що ми маємо бути збалансованими зсередини людьми. На час літніх канікул я влаштувалася на роботу в один магазин одягу. Працювала дуже багато за смішну плату (69 грн. за 11 годин праці – менше доляра за годину). Одного дня мене побачили організатори конкурсу «Княгиня Прикарпаття» і запросили взяти участь у конкурсі. Трішки подумавши, я погодилася – потрібно змінювати життя, рухатися вперед! Щоб мати змогу матеріально допомогти іншим, я сама повинна щось мати. А як я вже раніше сказала, моя сім'я не була багата, тому я мало чим могла поділитися! Мое бажання привело мене до перемоги в цьому конкурсі і стало поштовхом для участі і перемозі в конкурсі «Міс Україна». Сталися справжні важливі зміни у моєму житті! Знаєте, є багато дітей-сиріт, або тих, які мають нефункціональну сім'ю. Тому я вирішила допомагати саме їм!

Конкурс "Міс Світу", до речі, проходив в Індонезії на острові Балі. Це було надзвичайно красиве місце! Наче якийсь рай – вода чистенька, природа просто неземна. Я відчувала себе в гостях у неї, а не навпаки. Це був надзвичайний досвід. Знаєте, я пішла на ці конкурси не для того, щоб показати, яка я класна чи ні! Я хотіла ділитися добром, що є всередині.

Зараз ви маєте прекрасну нагоду бути в простій щирій атмосфері, вчитися співпраці та пошуку компромісів в команді. Багато хто народжений вже тут, в Америці, багато не бачили України і там не були. Але думаю, що десь глибоко в душі ви відчуваєте себе українцями. Кажуть, де твій скарб, там і твоє серце!... Давайте трохи поспілкуємося, власне про вас!»

Таборовики розказували, що цікавого є в таборі, охочі виходили і співали пісні, а цілий табір підспівував. Частина з них («Розпитаю про любов», «Червона Рута», «Надія є») Анна знала, а деякі «Козацький джура», «Під шатрами добре спати», «Не журіться юні друзі» вчилася від сумівців. А потім Анна заспівала завершальну пісню "Я піду в далекі гори", далі фотографувались разом, ставили запитання.

Після апелю суменяток Анна грала з ними гру «Качечка і пир'ячко». Коли їй випало бути «качечкою» і шукати своє «пир'ячко», то не зуміла так швидко справитись з завданням як суменятка. «Легше виграти конкурс «Міс України» – жартували впорядники.

Анастасія Антонів, виховник співу табору суменят: «Зустрілися дві краси – краса безпосередності дітей, які тільки починають жити, і краса безпосередності дорослої людини, яка, пройшовши через випробування славою, не втратила дитячої чистоти і щирості. Діти відчули це і бавилися з гостею, ніби вона їхня давня знайома.»

Михайло Науменко, комендант Виховно-відпочинкового табору на Сумівці: «Абсолютно приємно, що Анна Заячківська мала з нами день в таборі. Для дітей зустріч з нею є знаменитою. Вони побачили приклад, коли краса зовнішня поєднана з розумом і внутрішньою красою. В своїй розповіді Анна не акцентувала увагу на собі, а на тих справах, що вона робить для України. Вона навіть встигла нам дати професійну пораду, як краще оформити таборовий пропам'ятний журнал».

Богдана Пужик, координатор спонсорованих УНС подій на Союзівці: «Діти з задоволенням спілкувалися з нею. Анна Заячківська розмовляла з таборовиками про своє життя в Україні, шлях до титулу Міс Україна і презентацію України на конкурсі «Міс Всесвіту».

Леся Самуляк, мама учасниці спортивного табору Чорноморської Січі: «В сучасному суспільстві надзвичайно важливим для дітей є побачити приклади людей, коли фізична краса не є основною метою їх життя, але засобом допомоги потребуючим, засобом творити кращий світ.»

Закінчення на стор. 32

Finding Franko

Not long after the summer issue of *Our Life* went to press, I got a phone call from editor in chief Lidia Slysh who suggested the September issue should include materials marking anniversaries of two Ukrainian luminaries: historian Mykhailo Hrushevsky (1866–1934) and poet, writer, political leader Ivan Franko (1856–1916). As this year marks the 150th anniversary of Hrushevsky's birth and the 100th anniversary of Franko's death, I agreed that her suggestion was a good one and set about on some preliminary research about the two men and some cogitation on how to address the topic at hand.

The process was evolutionary, beginning with my own vague recollections of things learned in Saturday Ukrainian school. This was followed by a diligent reading of entries on each of the men in the multivolume *Encyclopedia of Ukraine* edited by Volodymyr Kubijovyc and published in 1988 by the University of Toronto Press—a daunting task that left me feeling somewhat overwhelmed and groping for a way to digest and condense the massive amount of information into something rational and readable. My next source was Orest Subtelny's *Ukraine: A History* (also published in 1988 by the University of Toronto Press), whose style and substance were somewhat easier to digest but required much tedious flipping back and forth between the index and referenced pages to find relevant content about Hrushevsky and Franko, especially information about how and when their paths crossed and their lives intersected.

Next came Clarence Manning's *Twentieth-Century Ukraine*, a 234-page volume published by Bookman Associates, N.Y., in 1951. A stamped notation on one of the opening pages indicates that the book was once owned by St. Basil Academy Library. I'm not sure how it came into my possession and fervently hope that I don't owe a massive fine to the good Sisters of St. Basil for failing to return a book I may have borrowed several decades ago when I taught English at the aforementioned academy. And then I came across another book, a collection of Franko's poems translated into English by Percival Manning and edited by the aforementioned Clarence Manning. Published in 1948 by F. Hubner & Co., Inc., the book still has its original dust jacket, showing the cost was \$4.50. And it was this book that sealed my fate on the subject: I called Lidia Slysh and suggested we split the assignment. She agreed to write about Hrushevsky in Ukrainian; I would deal with Franko in English.

Having made this pact, I delved deeper into the subject of Franko by browsing through my basement, where I discovered a blue hard-backed copy of his *Lys Mykyta*. The book I found (published in NYC in 1957 by an outfit called Tovarystvo Knyhospilka) made me remember the black and orange cover of the paperback edition from my childhood and the happy hours spent listening as my father read to me about the adventures of Lys Mykyta and the animals he tormented, hoodwinked, or allied himself with. On the same shelf I discovered a tattered paperback edition of *Abu Kasymovi Kaptsi*, a discovery that made me laugh at the recalcitrant brat (me, myself, and I) who had claimed ownership of the book by attacking every illustration in it with a Crayola crayon.

Still in the basement, I decided to see what I could find about Franko in the archives of *Our Life*. I have shelves and shelves of old issues dating back to the 1950s. Flipping through several year-end indexes, I found two excellent items: one from 1966 and another from 2006. The first was written by Lydia Burachynska, the indomitable woman who served the UNWLA as president and editor-in-chief of *Our Life*. The second was an article describing a commemorative program honoring Franko, which was hosted by UNWLA Branch 54 in 2006. The article was penned by the late Sophia Sluzar, a friend and colleague I liked and admired, who left us too soon when she passed away in 2013. Excerpts from both articles cited here follow.

My search for the substance and spirit of Franko continued with memories of my father laughing at and sharing with me selections from *Lys Mykyta*, the satirical magazine edited and illustrated by E. Kozak. I also reminisced about visiting Franko's gravesite in Lviv, the statue that stands at the entranceway of the university named in his honor, the bas relief portrait embossed on one of the city's corner buildings, and the song about Lviv created by Viktor Morozov of Ne Zhurys, a song that includes a reference to "Frankove cholo" (Franko's forehead) and always makes me think of that bas relief portrait.

Oh yeah . . . before sitting down to write this morning, I deliberately donned a favorite T-shirt that I bought years ago at some Ukrainian festival. Created by someone or something named Koolzak Grafiks, it features a haughty, pipe-smoking Lys Mykyta flanked by inch-high sketches of assorted animals that populate the story-poem; Franko's name (in Ukrainian) hovers above Lys Mykyta's head. — *tsc*

HOMAGE TO IVAN FRANKO

Excerpts from article written by Sophia Sluzar about a commemorative event honoring Ivan Franko hosted by UNWLA Branch 54, which was published in the June 2007 issue of *Our Life*. The author, who served as Press and Public Relations Chair of Branch 54, passed away in May 2013. The excerpts are reprinted with permission of Maria Pazuniak, current president of Branch 54.

Early Life

Ivan Franko was born on August 27, 1856, into the family of a relatively well-to-do village blacksmith in Nahuevychi, Galicia, then a province in the Habsburg Empire. His education began at a village school and continued at a school run by the Basilian monks in Drohobych. Franko subsequently attended the Drohobych gymnasium (secondary academic school) from which he graduated in 1875. In his semi-biographical stories and memoirs, Franko painted a rather grim picture of his early school days describing how as a shy and awkward village boy he was harassed by his classmates and some of his teachers. Nevertheless, he mastered several languages, including Latin, German, and Polish, and somewhat to his own surprise was consistently the top student in his class. In 1875, Franko enrolled in Lviv University where he studied classical philology and Ukrainian language and literature. Franko also joined the editorial board of the student magazine *Druh* (Companion), where some of his early literary works were published, and embarked on his life-long literary career.

Politics

Except for brief periods, Franko lived his entire life in Galicia. He saw his environment as a microcosm that illuminated developments in the world at large; as conditions changed for Ukrainians in Galicia, Franko's political and social views also evolved. Two events in particular shaped political conditions for Ukrainians in the Habsburg Empire in Franko's time: 1) the revolutions of 1848, which ended peasant unpaid labor on landowner estates but left the peasantry land poor and overtaxed; and 2) the reorganization of the Empire in 1867, which conceded de facto administrative control of Galicia to the Polish nobility, an event that led to curtailing Ukrainian political representation in the provincial parliament and limiting the use of the Ukrainian language in transactions with the state, in schools, publications, etc.

While at Lviv University, Franko met Mykhailo Drahomanov (1841-1895), a historian

and civic activist from Kyiv who challenged Franko and his fellow students to concern themselves with the socio-economic problems in Galicia and to shed the clerical influence that prevailed at that time in Galician Ukrainian society. Franko's publishing and political activities, as well as his association with Drahomanov, attracted the attention of the police; he was accused of belonging to a nonexistent socialist organization and of spreading socialist propaganda and sentenced to eight months in prison.

His prison term did not discourage Franko from continuing his writing and political activities. He helped to organize a workers' group in Lviv, contributed articles to the Polish-language paper *Praca* (Labor), and studied the writings of Marx and Engels. In 1880, Franko was again sentenced to a three-month prison term on the charge that he was fomenting agrarian unrest. Released from prison, Franko was placed under police surveillance and forced to leave Lviv University, which today is named after him.

His contacts with Ukrainians in the Russian Empire led to his third arrest in 1889. After his release, Franko and Mykhailo Pavlyk, who shared his political views, cofounded the Radical Party in 1890 and began publishing the party journal *Narod* (The People). Three times during the 1890s, Franko ran as the Radical Party's candidate for seats in the Vienna and Galician parliaments; manipulations by local authorities and opposition from more conservative Ukrainian circles thwarted his intentions. In 1899, a crisis occurred in the Radical Party and Franko left to join a populist faction in forming National Democratic Party. He remained active in the NDP until 1904, when he withdrew from political life.

Franko eventually parted company with Drahomanov's views on socialism and the idea that Ukrainian national rights could be assured in the framework of a federated Russia. In the introduction to his poetry collection *Miy Izmarahd* (My Emerald, 1898), Franko also rejected Marxism, describing it as a "dogma based on hatred and class struggle."

The Writer

As a writer, Franko was one of the first representatives of Realism in Ukrainian literature. The poetry in "My Emerald" is concerned primarily with philosophical themes—reflections on good and evil, beauty, duty, and the meaning of life—although included are also poems reflecting on the hard lot of the Ukrainian people. In the first period of his creative writing, Franko wrote political poems such as "Kameniar" (Stonemasons, 1878), "Vichniy Revolutsioner" (Eternal Revolutionary, 1880), and "Ne Pora" (It's Not Time, 1880) that became patriotic rallying cries for Ukrainian youth and influenced the outlook of generations of Ukrainians.

In 1881, Franko became a prolific contributor to the journal *Svit*; in 1882, he served on the editorial board of the journal *Zoria* (Star) and the newspaper *Dilo* (Action). In 1885, when his populist colleagues became apprehensive about his radical ideas, Franko tried to set up his own journal, but was unable to secure financial backing for the enterprise. From 1887 to 1897, Franko augmented his always meager income by working for various Polish newspapers in Lviv and contributing articles on the situation in Galicia to the Viennese newspaper *Die Zeit* (The Times).

Franko also showed great skill in the composition of epic poems among which *Moisei* (Moses, 1905) is preeminent. Written after his visit to Rome in the previous year, Franko deals in a biblical setting with the conflict between a leader and his people and lauds the ideal of service to one's people. The poem also draws an analogy between the Israelites' search for a homeland and the Ukrainians' desire for independence.

Franko's prose works include over 100 short stories. His earliest prose works are set in the area of the town Boryslav and give a realistic and vivid portrayal of the social evils plaguing the Ukrainian peasantry at the time. The impoverishment of the Galician peasantry is the main theme of the collections "Galician Pictures" and "In the Sweat of One's Brow." Two novels *Boa Constrictor* (1878) and *Boryslav Smietsia* (Boryslav Laughs, 1881), generally considered to be his best, deal with the awakening working-class consciousness and incipient forms of resistance to oppression. The historical novel *Zakhar Berkut* (1883) deals with the resistance of highlanders to the Mongols in 1241.

Franko also authored a number of psychological dramas, the most successful of which was a play entitled "Stolen Happiness." He also wrote a number of one-act plays and comedies and, perhaps surprisingly, stories and short skits for

children. Best known in this genre is *Lys Mykyta* (Fox Mykyta, 1896), which was recently translated into English. The story-line and structure is a variation on the "fox" picaresque stories popular in German, French and other languages in the medieval period. The tale, however, can also be read as a satirical commentary on human behavior as shown in the animal characters.

The Scholar

Although expelled from Lviv University, Franko continued to pursue his academic studies. At Chernivtsi University (1891) he prepared a dissertation on the writings of Ivan Vyshensky, an Orthodox monk of the late 16th century who wrote polemics against the Union with Rome. Franko received his doctorate in 1893 from Vienna University. In 1894, Franko became a lecturer on Ukrainian literature at Lviv University; however, he was denied a permanent appointment (university professorship was a state appointment) due to opposition from local Polish authorities and resistance from some conservative Ukrainian circles.

Not long after, Franko became closely associated with the Shevchenko Scientific Society, established in 1873 and regenerated by Kyiv-trained historian Mykhailo Hrushevsky who was appointed to a chair in history at Lviv University in 1894. Hrushevsky became president of the Society in 1897; Franko became a full member in 1899. Most of Franko's scholarly studies, historical and literary notes, and reviews appeared in the *Zapysky Naukoho Tovarystva im. Shevchenka*. Franko worked in the Society's Ethnographic Commission and headed the Philological Section from 1898 to 1908. More impressed with his writing than with his politics, the Ukrainian community in Lviv marked the 25th anniversary of Franko's literary work in 1898.

Franko's works of literary history and criticism represent an important contribution to literary studies. He wrote on old Ukrainian drama, particularly the "vertep" and individual 19th century Ukrainian writers including Ivan Kotlarevskiy, Lesia Ukrainka and Taras Shevchenko. Franko also translated into Ukrainian classics from world literature including Shakespeare, Lord Byron, Goethe, Schiller, Heine, Russian and Polish writers, as well as works from classical antiquity. He was often called a "golden bridge" between world literature and the Ukrainian world.

Franko wrote several studies on linguistics and the Ukrainian literary language, defending the view (later generally accepted), that there was one Ukrainian literary language based on the ver-

naacular from the Poltava region in Russian Ukraine and enriched by vocabulary and usage from Galicia. He was awarded an honorary doctorate in 1906 by Kharkhiv University for his work in philology.

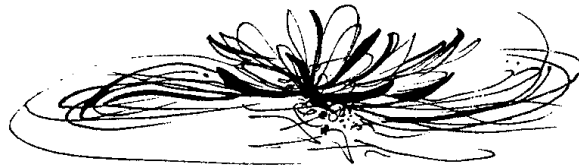
Franko collected much source material on the folklore and ethnography of Galician Ukrainians, writing a series of studies on folk beliefs, clothing, crafts, and food. His *Studies of Ukrainian Folk Songs*, first published in three volumes of the *Zapysky* of the Shevchenko Scientific Society and then separately in 1913, represents a seminal contribution to the field of folklore studies.

The Legacy

Even this cursory look at Franko's life and writings shows a person of outstanding talent, prodigious capacity for work, wide-ranging knowledge and interests. He was a poet, prose writer, dramatist, literary historian, translator, journalist and publisher, social critic, and civic activist. Franko's talent, like Shevchenko's, was recognized in his

life-time not only by his compatriots but also by the intelligentsia of other nationalities in Europe.

Ukrainians, however, have additional reasons to honor Franko: Like Shevchenko, Franko had a major impact on the formation of Ukrainian national identity. In the Habsburg Empire of the second half of the 19th century, many questions of national identity had not been yet definitively answered. Did the people of Bukovina, Carpatho-Ruthenia, and Galicia share the same nationality? Should their written language be based on Church Slavonic or on the language spoken by the people? Were these people in the Habsburg Empire the same nationality as the people who called themselves Ukrainians in the Russian Empire? This is not the place to discuss at length how the Ruthenians in the Habsburg Empire became a fully conscious Ukrainian nation with a fully developed literary language based on the vernacular and a network of cultural and economic institutions. Suffice it to say that Ivan Franko had a major influence on this development.

IVAN FRANKO AND THE FEMINIST MOVEMENT

While many people are familiar with Franko's poetry, politics, and satirical work, relatively few know of his commitment to the early Ukrainian women's movement. The following is excerpted from an article written by UNWLA president and Our Life editor Lydia Burachynska and was published in the June 1966 issue of Our Life.

Ivan Franko, the 20th century Ukrainian literary genius, gave us the bounty of his literary creativity, with a whole portrait gallery of interesting women. But Ukrainian women have a special reason for paying tribute to this man, for he, more than anyone else at the time, was instrumental in helping the pioneers of the Ukrainian organized women's movement.

Ivan Franko had a tremendous influence on the social consciousness of his time, and one of his primary concerns was raising women's social status. His work entitled "The Serfdom of Women as Reflected in Folksongs," published in 1883, traced all the social mores which, through the years, had relegated women to a subservient role

in the social structure. In his literary works, his heroines were . . . women who fought for their social rights and human dignity.

Franko also helped the cause directly through his encouragement and frequent notices in the press. His greatest contribution, however, was his editorial work on the almanac "The First Wreath." This valuable collection of works of contemporary women writers . . . appeared in 1887 through the efforts of N. Kobrynska and another pioneer of the women's movement, Olena Pchilka. Franko served in the capacity of advisor in the selection of material and assisted with the technical work on the project.

Фонд СУА «Допомога жертвам Війни Гідності» в дії

З 26 липня по 4 серпня 2016 р. у м. Констянтинівка, що на Донеччині, за фінансової підтримки Союзу Українок Америки відбувся табір для дітей, який провели душпастирі Центру Студентського Капеланства ЛА УГКЦ та студенти волонтерського руху DoBo, який діє при Центрі.

Табір проходив під гаслом «Не бійся! Будь вільним!» і був спрямований на вихвання християнських цінностей, здорового способу життя та любові до Батьківщини.

За фінансової підтримки Союзу Українок Америки минулого року вже відбулося кілька таборів для дітей учасників АТО та сиріт, а також днів духовної віднови для сімей учасників АТО, які організували Центр Опіки Сиріт та Центр Військового Капеланства ЛА УГКЦ.

Від імені душпастирів Центру Студентського Капеланства та університетської молоді висловлюємо щиру подяку Союзу Українок Америки за підтримку благодійного проекту. Нехай милостивий Господь благословить Ваші родини та винагородить Вашу працю.

«Виховання дітей та молоді – це найкраща інвестиція у майбутнє України!».

Капеланство.info

Учасники табору.

Лист з Запоріжжя

Дорогі Жінки, Сестри
– патріотки нашої
славної неньки-
України!

Пишуть Вам подружжя Христенко Олексій і Тетяна. Нам дуже важливо висловити Вам слова подяки за Вашу турботу для бійців так званого АТО. Насправді, це не АТО, а справжня жорстока війна з давнім і лютим ворогом – Росією.

Завдяки Вам, Вашій фінансовій підтримці Греко-Католицька Церква організувала для нас, сімей учасників АТО, дуже цікавий відпочинок – важливий реабілітаційний курс, дуже цікаву подорож. Від щирого серця приносимо Вам велику подяку.

Дорогі Жіночки, дозвольте розповісти Вам трошки про нас. Я, Олексій, в лютому 2014 року, після подій, які сталися в Криму (анексія півострова) пішов до військкомату і записався добровольцем, а в березні був мобілізований в 79-ту аеромобільну бригаду. Для мене війна почалась ще з-під Криму, де ми, воїни-десантники не дозволили російській заразі розлізтися в Херсонську, Миколаївську, Одеську області. Потім, з травня по серпень, я приймав участь в жорстоких боях на Донбасі. На жаль, сталося так, що моя бригада опинилася в оточенні, де нас із Росії підло розстрілювали артилерією ворога. В одному з боїв я отримав травми – мінно-вибухову і перелом хребта. На сьогоднішній день маю інвалідність. Те, що довелось пережити мені, не йде ні в яке порівняння з тим, що переживала моя сім'я – дружина і діти, котрих в мене двоє – дочка і син.

Насправді, там, на війні, страху нема, там все по-іншому. А вдома, в місті Запоріжжя, мої рідні дуже боялись за мене, боялись за те, що війна зовсім поруч. Ви, напевно, уявляєте собі, як це все переживається. Ось така наша історія.

Дозвольте ще раз щиро подякувати Вам за все. Низький Вам уклін.

З повагою,

сім'я Христенко Олексій і Тетяна.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

As UNWLA VP of Public Relations Roksolana Misilo and I prepare for our trip to Ukraine (August 16–31) to participate in the annual meetings of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations and the Ukrainian World Congress, two umbrella organizations to which the UNWLA belongs, mixed emotions prevail. Ukraine will be celebrating its 25th anniversary of independence, an event that should be a positive and historical moment in time; however, we are all profoundly aware of the roller coaster of events we have watched over the past 25 years, including the current continuing conflict and aggression in eastern Ukraine and the general ineffectiveness of any reform efforts in Ukraine as a whole. So we will be "celebrating" Ukraine's independence on the 24th of August, but we will also be visiting the wounded soldiers and volunteers during this trip.

The UNWLA has been led by four presidents since Ukraine's declaration of independence in 1991. Maria Savchak, who served as president from 1987 to 1993, had the thrill of being an integral part in representing the diaspora at meetings with Leonid Kravchuk, the first duly elected president of an independent Ukraine. She also attended meetings with President George H. Bush at the White House where she emphasized that the Ukrainian diaspora community in the United States anticipated that the United States would swiftly and formally recognize an independent Ukraine. During these first years, initial contacts were established between the UNWLA and the renewed Ukrainian Women's League of Ukraine and the organization's President Atena Pashko.

"Let us move forward with the spirit of the times and experience and understand the real needs of an independent Ukraine, our homeland and that of our ancestors and meet those needs," became Anna Krawczuk's motto and remained so during her two-term (1993–1999) tenure as UNWLA president. While reacting to the needs of the new Ukraine, she encouraged and developed relationships with Ukrainian government representatives in the United States; at the same time, our social welfare program evolved in cooperation

with the Ukrainian Women's League of Ukraine, and the UNWLA's scholarship program grew as access to students in Ukraine was opened.

In 1999, at the triennial convention in Chicago, Iryna Kurowyckyj was elected to serve as UNWLA president. Besides effectively continuing relationships with government representatives during her three terms (1999–2008), Mrs. Kurowyckyj also effectively developed and nurtured good relations between the UNWLA and the U.S. National Council of Women (NCW) as well as with the International Council of Women (ICW), raising the visibility of and interest in Ukraine and the UNWLA within these organizations. In 2004, the UNWLA provided financial and moral support to demonstrators during the Orange Revolution; we rejoiced at the results of the election that elevated Victor Yushchenko to the presidency. It was during Mrs. Kurowyckyj's presidency that the UNWLA began working closely with Ukrainian Women's League of Ukraine President Lilia Hryhorowych, who was instrumental in assisting the UNWLA by delivering funds to and helping establish contacts with social welfare recipients. As a member of Ukraine's parliament, Ms. Hryhorowych also facilitated contacts between the UNWLA and individuals who helped us accomplish our goals.

I had the honor of being elected president of the UNWLA in 2008, and during my first term as president, the UNWLA's relationship with Ukraine continued. So did our relationship with Ukrainian diplomats in the United States. Our by now well-established social welfare and scholarship programs continued focusing their efforts on Ukraine, and the immigration of women from Ukraine during the 1990s swelled the ranks of the UNWLA as they joined and became active members of our organization; this phenomenon has been particularly visible since the explosive events surrounding the Maidan uprising of 2014 and the ensuing war and upheaval.

The past two years have been uniquely challenging; the needs in Ukraine are urgent and great. The UNWLA has undertaken outstanding and extensive work to alleviate these needs, from advocating for Ukraine here in the United States to helping the wounded and the families of the fallen in Ukraine. And as we continue our work we also continue to maintain close ties to the Ukrainian Women's League of Ukraine, working with the organization's current president Oreslava Khomyk on cooperative ventures. Her assistance is invaluable, both in facilitating networking and verifying necessary information.

Campers in UNWLA-sponsored camp in Donetsk

Every president, whether in Ukraine or here in the United States, brings her own strengths and talents to the office. In the face of global and organizational ups and downs, we have been able to find a path of mutual understanding to work together for the good of Ukraine. I am pleased to share information about some of the most recent successes with our readers.

On Tuesday, August 2, the UNWLA made a very interesting contribution to the medical education of the Lviv 80th brigade of paratroopers of Ukraine. The thrust of our endeavor was the presentation of “Taras M,” a robot simulator designed to help teach first-aid skills related to chest compressions and ventilation. The system offers a tutorial that is most effective in training cardiopulmonary resuscitation. Approximately a dozen of the paratroopers in this brigade have been trained by Patriot Defense (by Ulana Suprun’s staff and volunteers) and will now share their training with the help of “Taras.” There will be a permanent plaque installed in the room where the training will be held, with an inscription stating that “Taras” is a gift from the UNWLA.

This summer, the UNWLA funded a summer camp for children who live in the Donetsk Region, in the zone of ATO. The name and motto of the camp was “Do not fear! Be free!” and the camp, located in the city of Konstantynivka, was open from July 26 through August 4. The short and long term goals of the camp model are to support and educate children who are in the ATO zone; to create a favorable environment for their development, education, recreation, and healthy lifestyle; and to teach children not to be afraid but to feel free as individuals and to make friends with others in the camp. The camp was organized by Rev. Fr Stepan Sus, Head Army Chaplain of the Lviv Archdiocese of the UGCC, with whom the UNWLA has developed a working relationship.

We look forward to sharing the events of our upcoming trip to Ukraine with you in the October 2016 issue of *Our Life*. Until then . . .

“КОЛИ ЛІС БУВ НАШ БАТЬКО”

СПОГАДИ УПІСТКИ “ІРИНИ” – МАРІЇ ЛАБУНЬКИ

(Закінчення із числа 7-8/2016)

Поруч багатьох епізодів, які вона пережила, варто згадати, як ішла з Виром на відправу з Стягом (це був провідник на ціле Закерзоння. Стяг – Ярослав Старух з Бережанщини, старої кляси оунівець.) У дорозі до Стяга пробували заночувати у країнній хаті села і там випадково застукали їх червоноармійці. Червоноармієць запитав Вира – “А ти што делаєшь? – Я пришел резать – відповів Вир. – Кого резать? – Кабанчика – закінчив Вир. Діалог щасливо закінчився, але Вир й Ірина не залишились спати, а помандрували, щоб оминути несподіванки. Після з’ясування Сталю Ірині про Стяга, що є якісь неув’язки зі Стягом і дораджував Ірині не брати участі у відправі. Ірина погодилася з пропозицією Сталю.

Згодом при зустрічі з Сталем, він сказав Ірині, що настав час застановитись над існуванням жіночої мережі. Додавши – “Ви не зможете порухуватись, як дотепер. Дівчат треба якнайбільше легалізувати, а зустрічі обмежити. Це не наказ! Не бажаю ліквідації вашого війська, але подаю для вашого розгляду.” Ірина прийняла поради, як самозрозумілі. На жаль, час не працював для підпільників і дії УПА. Безперервно мінявся триб життя. Перехід жити у лісі, під землею, у криївці. Варити не було що, хіба воду гріли на примусі, який і так часто псувався. Раз на тиждень приходили зв’язкові і приносили харчі і воду, але це не завжди так укладалось і не раз приходилось голодувати. Часом трапляються несподіванки, які не забуваються. «Це було на св. Миколая, чи на Різдво, ми обидві, себто я і Тетяна (вони разом сиділи у криївці) одержали пакуночки. Ми ще навіть не розпакували їх, а очі нам світилися, як малим дітям». Було пахуче мило пляшечка

туалетної води, пудра, пачечка халви і кілька ілюстрованих польських журналів. «Чи можна собі уявити нашу безмежну радість, а водночас це було доказом, що про нас пам’ятають», – пише Ірина. Як стопився сніг, то Ірину і Тетяну відвідали Сталь, Вир, Лаврів і Мак, чи Чайка, які перебували у Синявському лісі.

У половині 1946р. Ірина несподівано пережила смерть провідника Сталю. Його пост окружного перейняв Крим (Микола Радейко), який не подобався Ірині. Після цього наступили зміни. Проходила підготовка до зими. Рішено, що Ірина і Тетяна не можуть жити у тій самій криївці. Ірина вирішила, що залишається на старій, розконспірованій криївці, а Тетяна пішла на нову. Зима 1946-47 була дуже холодна і снігова. Хоч Ірині було відомо, що зв’язкові повинні бути не щотижня, а що два і більше. Так сталося. Ірина залишилася без харчів, а головне, без води. На моркву, яку їла безперестанку, бо це давало трохи вологости, вже не могла дивитись. Пробувала скористатись снігом, але віко отвору криївки замерзло. Лизала вологі стіни.

Портрет М. Мороза – Марія Лабунька – “Ірина”.

Ірина пише: “Без краплі води я пробула 14 днів, а без їдження десять. “Вкінці, мов крізь сон, почула голос: – «Ірино, Ірино, чи ви є?»...”

На жаль, ситуація у терені безперервно погіршувалась. Побожні бажання – “якщо завтра війна...”, не мали найменших перспектив. Від початку акції “Вісла” докорінно ускладнило діяльність повстанців. Настала ізоляція з народом і світом. Примусові вивози населення на схід і переселення на т.зв. “одзискане землі” повністю ускладнили ситуацію, у цілому, українського визвольного руху. Стояло питання вижити, щоб не загинути з голоду.

Ірина у тій ситуації зустріла провідника

Орлана, який повертав з нарад зі Стягом. “Марусе, – сказав Орлан, – розходимося на три шляхи: ті, що є найсильніші, йдуть на схід на Україну і я з ними. Друга група – у Польщу до наших людей, вивезених на “одзискане землі! До цієї групи належите ви. А третя найбільш численна буде пробиватись на Захід, яка має задокументувати про нашу боротьбу. Ми не здаємо наших позицій, ми тільки міняємо тактику».

Ірина з болем прощалася з Синявськими лісами і Ярославською землею. На подорож, на північ Польщі і з поворотом, одержала гроші й інструкції. Через два місяці мала повернутись і дати звіт. Подорож туди була без проблем. На умовленому місці виявилось не так просто. Сама мусіла шукати місця побуту. Вдалось улаштуватись навіть на працю до огородняка. За якийсь час огородняк наполягав, щоб вона замельдувалась на поліції. Тут почалися проблеми з документами. У зв'язку з документом вимельдування Ірини приїхав з Ярослава до Кошаліна детектив. Відбулись допити. Детектив сказав: «Печатка на документі вимельдування є “бандеровська“, бо солтис, який підписав документ, вже п'ять років не живе, його забили бандерівці. – Не знаю таку мені дали, – відповіла Ірина. – Пані є арештована. Завтра поїдемо на місце, а там побачимо? Просьби і благання Ірини, щоб її відпустили – без успіху. На поліційній станції переночували. Вранці детектив при допомозі арештованої купив сувеніри. Арештантка позичила йому гроші. Подорож була довга і ще до цього у Лодзі треба пересісти на інший поїзд і довго чекати. Ірині пощастило, непомітно вислала записку Оксані. Чекаючи на поїзд, “партнер“ Ірини заснув. Ірина перевірила, чи не вдає. Скористала вдруге. Опам'яталась, як ускочила до трамваю. Виявилось, що не має грошей до кінцевої зупинки. Кондуктор наполягав, щоб висіла, але добрі люди заплатили.

Ірина опинилась за містом, серед поля, без грошей і документів. Уявна копиця сіна, що виявилась житніми снопами, стали для Ірини “готелем”. За молитвами і Божій допомозі не розгубилась і рішилась пробиватись крізь 500 кілометрів на умовлене місце – Ярославщину, щоб здати звіт зі своєї поїздки. Це був довгий і не легкий шлях. Зголосилась на умовленому місці у старшої пані. Прошу зголосити мій прихід. Незнайома пані побачила фізичний стан Ірини і просила затриматись у неї. Раз на день до стодоли приносила їсти і лікувала її ноги. Пробувши у стодолі два тижні, завдяки незнайомій пані, фізично

підкріпилась. У між часі, у тій стодолі з'явилась Оксана. Зустріч, на яку прибули, не відбулась. Стратили зв'язок і розгублені повернули на “одзискане землі”.

«І знову далека, з різними несподіванками, дорога. Зустріч з людьми, викиненими з прадідних земель і ми – три підпільниці, себто Ірина, Оксана і Рента (остання – замужня Саламаха, яка перебувала у домі для старших у Словзбургу, де померла 2 березня 2016 р.), ішли від хати до хати, у деяких людей перебували, але це було коротко».

Серед дуже холодної зими і глибоких сніговій Ірина знесилена залишилась сама. Відвідувала адреси, що дала Оксана. «Люди на тих адресах, як довідались, хто я – пише Ірина, – то закривали перед мною двері, навіть не впустили завітись». Розпач! Залишилась ще одна адреса, про яку ніколи не думала. Це адреса родини Маців. Вони були розконспіровані. Три брати загинули в УПА, один не повернув з війни, ще були два хлопці малолітні і дві дорослі дочки. Ірина ставила перед собою питання, чи має право від них очікувати будь-якої допомоги? Дорога до них була далека, далека. В дорозі до них хіба прийдеться замерзнути. Не було іншої альтернативи, тільки дорога до Маців. Сильний вітер з снігом збивав з ніг. В тому одязі, що Ірина була, мала почуття, що прямо гола. Перед нею відкрилась, серед засніженого безмежного поля, ніч. І покинута залізна споруда – танк став її нічлігом і хоронив від вітрів.

Ірина добилась до Маців. Перші слова господині пані Мац були: “Залишайтеся у нас, що буде нам, те й буде вам”. – І я знову залишилась, як у дитячій казці, – пише Ірина. – Мене заховали у безпечному місці – стайні. Це було Різдво 1948 р. Маці врятували моє життя, у яких перебула зиму і початок весни, – підкреслює Ірина. – Була небезпека і треба залишати це місце. В тій околиці перебували Оксана і Рента. Вони творили тріо, які собі взаємно допомагали. Дівчата були спритними. Рента улаштувалась на пошті і все знаходила якусь працю для Ірини, щоб була зайнята. Оксана придбала для Ірини посвідку на ім'я Регіна Харжевська, а звали її Реня. Ірина у своїх спостереженнях подає високу, дружньо-позитивну оцінку для Оксани і Ренти. Звичайно, їх ситуація у тих обставинах не мала майбутності. Треба було шукати розв'язки.

У терені, де перебували дівчата, з'явився сотенний Туча – Микола Тарабан зі своєю нареченою Зонькою і Мак, колишній зв'язковий Ірини. Сказали, що йдуть рейдом на захід і

бажають взяти Ірину. Вона за всяку ціну відмовлялась, бо у такому стані не до рейду. Туча відповів: «Будемо йти з клм. на добу, але вас не залишимо». Подав інструкцію – придбати харчі на два тижні. Ірині допомогли – Рента пошила теплу суконку і купила м'ягесенькі сандали. Група складалась з сотенного Тучі, Зоньки, Мака й Ірини і долучився до них Ромко Мац. Ірина здивувалася, що Туча ршився і цього юнака брати зі собою. «Ромко просився», – сказав Туча.

Сотенний Туча все заплянував і відповідно озброївся. Першою перешкодою була Прага. Треба її оминати, втекти від тисяч світел і подолати – не мостом, бо це небезпечно – велику річку Лабу. Ще до цього загубився юнак і треба було шукати. Шеститижневий рейд з різними пригодами і голодуванням успішно завершився. У половині серпня 1948 р. рейду-

ючі щасливо переступили чесько-німецький кордон. Тут пройшли всякі німецькі й окупаційно-американські митарства, після яких Ірина опинилась у таборі Регензбургу. Несподівано, у шпиталику зустріла Оксану і Ренту, долучилась до них і знову було тріо. Одержала особистий документ на ім'я Ірина Сурмач.

На цьому уриваються спомини Марії Ровенчук-Лабуньки. Спомини читаються особливо цікаво. Авторка пройшла нелегкий життєвий, революційно-визвольний шлях без нарікань, що дуже важливо. Це незаперечний документ часу українського визвольного ОУН і УПА та жінок у ньому – гордість українського народу.

Спогади можна отримати: Олесь Лабунька: Тел. 212 -628 -7116, ціна \$25.00.

Микола Галів.

Наша обкладинка

Маріянна Щавінська-Кранс народилась у Манчестері, Англія, куди її родичі емігрували із табору переселенців після Другої світової війни. Родина переїхала до США в 1956-у році і замешкали у Кінгстон, Нью Йорк. Маріянна ще дитиною почала рисувати, вдосконалювала свої вроджені таланти. Заохочував її художник, натураліст та її наставник. З восьми років Маріянна почала брати формальні лекції. Вона закінчила Ulster County Community College, а пізніше – Стейтовий Університет в New Paltz із ступенем бакалавра із фотографічних робіт.

З часом Маріянни любов до мистецтва сконцентрувалася на зображенні природи, напевно, під впливом малярів зі школи Гадсон Рівер Скул оф Ландскейп.

Вона працює з аквареллю, олією, чорнилом, акриліком, пастеллю і різьбою в глині. Її чоловік, Win Crans – художник, який займається деревообробкою і фотографією.

Маріянна з чоловіком, багато подорожуючи, милувалися чудовими краєвидами США та Канади, які потім відображали у своїх художніх творах.

Маріянна та її мама Галина є членками 95-го Відділу СУА. Художниця часто використовує свої таланти для добра свого відділу і для Союзівки. Недавно вийшла на пенсію і плянує більше малювати, співпрацювати з групами художників і виставляти свої картини на різних виставках.

Our Life Cover Artist

Marianna Szczawinsky Crans was born in Manchester, England, where her parents had emigrated from the DP camps after WWII. The family came to America in 1956, settling in Kingston, N.Y. Marianna began drawing as a child; she was encouraged to develop her innate artistic abilities by an artist, naturalist, and mentor and began formal art lessons by the age of 8. She eventually earned an Associate Degree in Liberal Arts from Ulster County Community College and a Bachelor of Fine arts in Photography from SUNY New Paltz.

Over the years Marianna's love of art blossomed into landscape and wildlife painting, a leaning partially influenced by the Hudson River School of Landscape painters. She works in varied mediums: water colors, oils, pencil, pen and ink, acrylics, pastels, and scratchboard with colored pencil and watercolor. She shares her love of art and love of nature with her husband, Win Crans, a woodworking artist and photographer in his own right. The couple have enjoyed many trips to areas of scenic beauty across the United States and Canada, often reconstructing what they have seen into art. Inspired by the scenic area of the Hudson Valley, Marianna also works from her own vast library of photographs.

Marianna and her mother, Halina, have been active members of UNWLA Branch 95 (Mid Hudson Region, New York) for 20 years. The artist has used her artistic skills for the benefit of Branch 95 and for the Souyzivka Heritage Cultural Center in Kerhonkson and plans to continue doing this. Now that she is retired from a non-art related job with IBM, she also looks forward to creating many more paintings, becoming more actively involved with local artist groups, and exhibiting her work at gallery shows.

Історія однієї фотографії

Впорядковуючи родинний архів, я натрапила на фотографію, зроблену у 1934 році. Це родина мого чоловіка: отець Григорій Музичка, його дружина Марія Музичка (з Михайловичів) і їхні три сини – найстарший Роман (посередині, майбутній священник), середуший (зліва, майбутній лікар) і наймолодший Євген (загинув в УПА у 1944 році).

Мимоволі полинула в спогади... пригадався похорон нашої мами – Марії Музички і прощальне “Слово” Ірини Кашубинської від імени союзниць Клівленда, Огайо. Тоді пані Ірина сказала, що не треба шукати героїв в чужих історіях, адже вони живуть поруч. Щойно смерть заставляє пригадуватися над життям тих, хто відходить. І перед очима з маленької, непомітної фізично особи, постає велич духа – сильна індивідуальність героя. Такою була наша Мама – Марія Музичка.

Марія народилася в родині учителів Романа і Христини Михайловичів 5 вересня 1901 р. в Буянові, біля Журавна, Дрогобицького повіту. Плянувала йти слідами батьків, бути учителькою. Судилося інакше.

Молоденькою 16-літньою у 1917 році вінчається з о. Григорієм Музичкою і стає його вірною подругою, і, як говорив о. Григорій, Ангелом Хоронителем. А було перед чим хоронити свідомого українського священника – патріота і таких же синів за польської займанщини. Ще не натішилося молоде подружжя першим синочком, як за участь у проголошенні і розбудові Української Держави арештують поляки у 1919 році отця катехита Григорія. Журба, пошуки можливості допомогти чоловікові по тюрмах в Стрию, Бригідках і Домбю попри опіку синочком для 18-літньої цього досить. Отець Григорій повертається у 1920 р. і молода їмость допомагає у праці парафій у селах Горешів, Чертіж; веде просвітницьку працю у зросійщеному селі; створює кружок Союзу українок; цікавиться мистецтвом і народною обрядовістю. З весільною групою бере участь у Жіночому Конгресі в Станиславові у 1934 р. і в Дні Селянки в Стрию. І знову удар. На донос кацапів за патріотичні проповіді поляки арештують отця в липні 1939 р.

Вибух Другої світової війни розділяє родину. Чоловіка з тюрми в Стрию німці вивозять з полоненими на Захід, а їмость зі синами попала під окупацію більшовиків. У 1940 р., коли сини були в Стрию, несподівано вивозять паню Марію до Казахстану. Півроку тяжкої праці на залізній дорозі, а відтак в колгоспі з кілька разовими атаками малярії не заломлюють її. Молитва «Нехай буде воля Твоя» дає силу пережити пекло українського голокосту. У 1946 році повертається до мами, яка не поїхала на Захід, а чекала доньку в Буянові. Через три дні, через страх і постійні облати, Марія переїжджає до Львова. Працює в училищі прикладного мистецтва ім. Івана Труша, опікується старенькою мамою, яка померла у 90-літньому віці.

Зустріч подружжя в 1967 році після 28 років розлуки.

XXXI КОНВЕНЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

XXXI Конвенція Союзу Українок Америки відбудеться 26-29 травня 2017 року в Темпа, Флорида. Лого конвенції овальної форми, де на фоні флоридського світанку зображено силуети жінок, які підтримують емблему СУА. Навколо овалу у двох мовах подано гасло конвенції «**Наше членство—наша сила**» і «**Our Membership – Our Strength**», бо це і є суть нашої організації, яка проводить корисну працю для української спільноти по всьому світі.

Коли українські жінки-піонерки заснували Союз Українок Америки в 1925 році, то їхньою метою було інформувати вільний світ про події в Україні, помагати їй морально і матеріально, зберігати українську ідентичність, її культуру і мистецьку спадщину на еміграції. Вони керувалися засадами християнської етики та політичної понадпартійності.

Від 1925 року до сьогодні відбулося багато змін на світі, але напрямні праці СУА і надалі залишаються актуальними. Події в Україні впливають на працю СУА, як і первісні завдання пропагувати українську культуру в американському світі. За 91 рік праці СУА було багато досягнень, але потреба працювати і надалі в ділянках освіти, культури, харитативної допомоги, видавничої діяльності існує і надалі.

Закінчення зі стор. 18

У жовтні 1967 року прибула до Америки і злучилася з чоловіком і двома синами. Доки мала сили, допомагала працюю і порадою родині. Мені, як невістці, Мама Марія передала родинні традиції, надбання мистецтва і перекази з пережитого життя. Залишила рукопис спогадів від 1939 року та про перебування у Казахстані 6,5 років, який чекає свого видавця.

Хочу закінчити словами Ірини Кашубинської, Почесної членки СУА: «Життя Марії Музички – це яскравий приклад Галицької Їмости, яка пліч-о-пліч із селянкою гаптувала

Важливою працею відділів СУА в минулому стало організування дошкільця та підтримка українознавчих шкіл, щоб передати знання української мови і культури своїм нащадкам. Було засновано Стипендійний Фонд для здібних українських студентів не тільки в Америці, але і в інших країнах. Друкувалися книжки і підручники за підтримки СУА.

Харитативна праця СУА також була широко розвинута, коли виникала потреба допомогти потерпілим чи то в Америці, чи поза її межами. Під сучасну пору напружений стан на Сході України, де триває жорстокий бій із сепаратистами під проводом Москви, які хочуть відірвати Донбас від цілості України, зайшла велика потреба помагати потерпілим воїнам України та рідинам загиблих. І СУА відразу відгукнувся з поміччю! Створено фонд СУА «Допомога жертвам Війни Гідності»

Вся багатогранна праця СУА є можливою тому, що СУА має багато відданих членів, які радо віддають свій час і талант на користь своєї організації і української громади. Одна особа може зробити багато корисного, але, коли це помножити на організовану групу, то це дає величезний успіх!

У нашому членстві є наша сила!

*Віра Боднарук,
пресова референтка XXXI Конвенції СУА*

душу української нації. Виховала трьох синів... Зі сильним хрустальним характером не заломлюється, коли у короткому часі тратить чоловіка, брата і у нещасливому випадку сина о. Романа, а далі і сама стає діткнена тяжкою недугою. Її життєва засада – перш за все молитва до Господа: «Дай мені силу все перейти. Нехай буде Твоя воля, а не моя». І тим вона залишається для нас прикладом для наслідування».

*Лярісса Музичка,
Клівленд, Огайо.*

«Де згода в сімействі...»

Все частіше на думку спливає – «Ой, якби молодість знала, ой, якби старість могла». Бо усвідомлюємо, як багато ми втрачаємо, не зробивши чогось вчасно. А особливо шкода упущеного у вихованні дітей. Одвічне коло – батьки і діти – всім, наче, й зрозуміле, звичне поняття. Та, крім великої радості, скільки обов'язків і завдань покладено самим Господом у ці взаємовідносини. Роля батьків – надзвичайна, адже їх місія – продовжувати розвивати і захищати гідність християнської сім'ї.

У наш непростий час, коли так багато жорстокості, ненависті, розчарувань, бездуховності – особливо треба опікуватися душами юних. В серцях щемить біль за Україну, де щодня вмирають її достойні сини, де вже є тисячі осиротілих дітей, матерів у вічній жалобі і багато-багато покалічених воїнів – Героїв України... А поруч – духовних калік, запроданців – ситих, пихатих, що ігнорують усі християнські чесноти і своїми вчинками ганьблять ім'я українця, викликають до себе гнів і обурення.

Без батьківської допомоги непросто молодій людині зрозуміти ці контрасти – не розчаровуватись, а проявляти милосердя і вірити, що Бог бачить наші серця і кожному воздасться по ділах його. Саме у сім'ї дитина пізнає правду життя і поступово вчиться розпізнавати Добро і Зло. Дійсно, тепер існує багато загроз інституту сім'ї з боку новітніх ідеологій. Мають місце нові погляди на подружнє життя. Дехто не вважає обов'язком мати дітей, інші не усвідомлюють, що шлюб – це на все життя, знецінюється значення подружньої вірності, з'являються одностатеві шлюби. А як довго заживають душевні рани розлучених і як їх лікувати? Погодьтеся, що ми недостатньо готуємо молодих людей бути щасливими у сім'ї. Доволі часто бачимо й таких, що не спішать одружуватись – хочуть пожити для себе. Як результат – багато самотніх і одиноких людей, котрі, замість плекання дітей та онуків, віддають свою нерозтрачену любов та увагу котикам і песикам.

У наших руках майбутнє дитини. Пригладьтеся, як живе і чим живе ваша дитина, що лежить на її серці, що гнітить і що радує, хто поруч і хто є авторитетом у її житті. Виховувати дитину слід на конкретних родинних прикладах. Розповідайте дітям цікаві історії з

життя вашої родини, говоріть про пережиті як радісні, так і сумні події. Не пропускайте нагоди і часу вести мову про сімейні обов'язки, вміння терпіти і тішитися разом. Поки ще дитина слухає – навчайте християнських чеснот, життєвих мудростей. Не забувайте про особистий приклад, бо ваші вчинки, слова, ставлення до оточуючих мають бути чесними, а не корисливими. Не раз чуємо від знайомих: «так говорила моя мама», «так навчав мене тато», «так робила моя бабуся», – таким чином підкреслюються добрі родинні настанови, з якими впевненіше йдеш по життю.

Нещодавно сумну вістку отримала з рідного краю – передчасно відійшов у вічність мій побратим і друг, відомий краєзнавець з Тернополя Богдан Хаварівський. У хвилини спогадів про нього з вдячністю і теплом думаю про його батьків. Через усе життя Богдан проніс принципи християнської моралі, привиті йому матір'ю і батьком. Свято беріг рідну віру, шанував старших, любив свою дружину, оберігав і навчав дітей та внуків. Завжди був чесним і надійним другом, до останнього дня працював для української ідеї.

Українці розкидані по цілому світі і всі вони різні, але їх об'єднують давні спільні традиції і віра нашого народу. У цьому є велика виховна сила. Сьогодні наша прабабківська земля стала центром уваги цілого світу. Кожне небайдуже серце вболіває за її долю.

Головна Управа СУА і кожен відділ нашої поважної організації пригортаються працею і коштом до загальної справи помочі Україні. Низький уклін їм і подяка. Ці численні благородні вчинки не пройдуть непоміченими, допомога зболеним і багатостраждальним землякам – це свята християнська інвестиція в життя.

За 25 літ незалежності Україна дуже змінилася. Є в ній багато нового, доброго, а головне – формується надійна, патріотична генерація молоді. Україна має сотні нових імен героїв, розкрито багато сторінок замовчуваної історії, яких вже не знищити ворогам.

Зацікавлені щирі діалоги про це обов'язково проростуть у душах нащадків почуттям любові і гордості за генетичну причетність до багатогранного духовного материка, що зветься Україною.

*Святослава Гой-Сторм,
виховна референтка СУА.*

Ukrainian National Women's League of America, Inc. Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Гості в нашій бюрі

Наша подяка Впр. отцеві капелянові Степану Суусу, що загостив до Стипендійного бюро СУА та розповів про події в Україні, зокрема, про продовження війни та роль капелянів, серед яких є також колишні стипендіяти СУА.

Спасибі за відправу над могилою бл. п. Марії Полянської, колишньої референтки стипендій СУА.

Зліва: Надя Яворів, Анна Кравчук, о. Степан Сус, Орися Яцусь та Вікторія Міщенко.

Запрошуємо загостити до нас за домовленням телефоном 732-441-9530.

Будь ласка, залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net

Василь Сліпак (1997 р.)

У ПАМ'ЯТЬ

З жалем повідомляємо, що на 42 році життя, 29 червня 2016 р. загинув під Донецьком воїн-доброволець Василь Сліпак, відомий український оперний співак, соліст Паризької опери.

Василь Сліпак був щирим українським патріотом та турбувався долею своєї Батьківщини. Революція Гідності на Київському Майдані (листопад 2013 – лютий 2014) мала великий вплив на Василя. У 2015 р. він вирішив повернутися в Україну, став добровольцем-вояком 7-го батальйону “Правого Сектора” під псевдом “Міф”. Загинув у боротьбі від кулі снайпера. У глибокому смутку залишив матір та брата Ореста.

Похоронні відправи відбулися у Львові у церкві свв. Петра та Павла та на Личаківському цвинтарі у Львові. Вічна Йому пам'ять!

(Василь Сліпак був стипендіятом СУА в 1995 – 1997 роках, коли навчався у Львівській державній музичній академії ім. Миколи Лисенка. Його опікуном-спонсором був 24-ий Відділ СУА, в часі розвитку нашої акції в Україні під керівництвом тодішньої референтки стипендій СУА Люби Більовицук.)

До нас пишуть...

Високоповажні Пані, дорогі Посестри!

Любов і милосердя є найвищим проявом Божої присутності межі людьми, і всяка праця, спрямована на утвердження цих високих чеснот, заслуговує на найвищу вдячність і повагу.

Ось уже упродовж 50 літ Ви, жінки української діаспори, жертовно підтримуєте не лише інформаційний та духовний діалог з Україною, а й усіма своїми діями допомагаєте українцям, що ніяк не можуть вирватися із зовнішньої та внутрішньої окупації, розвивати культурне і мистецьке життя, навчати дітей. Ваші фундації для талановитих дітей, особливо із багатодітних сімей, дали можливість їм хоча б раз на рік придбати необхідне обладнання на навчання. І не применшуйте вартості такої допомоги: адже за грошовими стипендіями стояла людська опіка конкретних людей, що відчувають свій кровний зв'язок з

Україною. Цей акт щирої допомоги сприяє вихованню в нашої молоді почуття патріотизму, гордості за те, що ми з Вами є українцями в цьому світі. А українська громада завжди славилася своєю сердечністю і співчуттям – цією духовною Толокою.

Щиро вітаю Вас з ювілеєм! Хай Бог береже Вас і Ваші родини, хай ніколи міст відчуження не розділяє українців у просторі нашої планети! Хай Ваші діти сповняють серця такою ж любов'ю до України, в якій проживаєте і плідно працюєте Ви. А Україна завжди пам'ятає своїх дітей і просить для них у Бога благословення.

З найщирішою повагою і любов'ю,

Член Національної Спілки письменників України
Марія Чумарна,
м. Львів.

Звернення до усіх спонсорів та жертводавців:

Повідомляємо, що з нагоди 50-ліття Стипендійної Акції СУА в 2017-му році приготуються до друку 7-ма з ряду Звітна брошурка Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2016.

Якщо Ви ще досі не прислали нам своєї знімки до поміщення у цій книжечці, то просимо ласкаво вислати якнайскоріше на адресу: UNWLA Scholarship Program, PO Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 або через е-пошту: nazustrich@verizon.net

2016 DONATIONS **IN MEMORY OF MARIA POLANSKYJ**

З нагоди нашого 60-го ювілею вінчання складаємо 200 дол. на Меморіальний фонд ім. **Марії Полянської**.

Лярісса та Дмитро Пенцак.

У 40-й день відходу у Божий рай нашої довголітньої приятельки бл. п. **Софії Соні Тиндик-Масник** відправилася Служба Божа у церкві Св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Нью Джерзі.

Рівно ж складаємо 25 дол. на Меморіальний фонд ім. **Марії Полянської** через 86-ий Відділ СУА.

Лярісса та Дмитро Пенцак.

У світлу пам'ять мого дорогого брата **Родіона Палажія** складаю 100 дол. на стипендії сиротам в Україні через 108-ий Відділ СУА. Дружині та доням щирі співчуття.

Діонізія Брочинська, сестра.

IN MEMORIAM

In lieu of flowers and in loving memory of the late **Parania Jaworiw**, mother of UNWLA Branch 98 president and UNWLA Scholarship Program Committee member Nadia Jaworiw, family, friends and Branch members made contributions to the UNWLA Scholarship Program for scholarships for needy students in Ukraine (\$1,575.00):

\$500 – Maria Kuzyszyn and Luba Bilowchtchuk (98);

\$200 – Irena Innequale and all Bunyn Family (98);

\$150 – Melanie Hryciuk Mazzorana (98);

\$100 – Thomas & Tatiana Ferraro (98), Ostap & Halyna Jakubowycz (98), Oleh & Olena Kolodiy and Family (86), Michael & Luba Kostyba (98), Bernard & Anna Krawczuk (98), Irene Sitnycky Zaverucha and Family(98);

\$50 – Jurij & M. Orysia Jacus (98), Christina Oertring (98);

\$25 – William & Melody Hull (98), Irene Krawczuk (98), George & Victoria, Mischenko (98);

In loving memory of my son, **George Mizuk** who passed away suddenly on April 13, 2016, at the age of 54, please accept my donation of \$200.00 to help students under the care of UNWLA Scholarship/Children - Student Sponsorship Program.

from mother Irene Mizuk, Port Orange, FL.

ПОЖЕРТВИ

ВІД 17-го ЧЕРВНЯ до 1-го СЕРПНЯ 2016 р.

4,500 дол. – Dr. Victor Lebedovych (96);

по 450 дол. – Марія Гавришук (54), д-р Стефан і Тамара Тимків (78), 96-й Відділ СУА, НН (96);

350 дол. – Alex & Irene Khowaylo (62);

по 220 дол. – Теодозія Федак (38), д-р Арета Подгородецька, Рома Шуган (83);

200 дол. – Володимира Васічко (86);

110 дол. – Olga Kwasnychka;

100 дол. – Irene L. Limberger (108);

21 дол. – Рената Бігун (28);

20 дол. – Ольга Коваль (24).

Спасибі за Вашу благодійність!

За референтуру стипендій СУА Анна Кравчук, почесна голова СУА,
М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

ЧЕРВЕНЬ 2016

ФОНДИ

В пам'ять бл. п. **Ореста Качмарського** на меморіальний фонд ім. Марти і Ореста Качмарських складаємо по 500 дол.

д-р Роман і Анна Алиськевич,
Юрій Савицький і Марія Менендес

У другу річницю смерти дорогого мужа бл. п. **Ярослава Томоруґа** складаю 2,000 дол. на меморіальний фонд ім. Ярослава Томоруґа.

Марія Томоруґ

ДАТКИ на 400К Клюб

4,000 дол. – Vera Trojan & Mark Carthy
по 1,000 дол. – анонімний даток (А. Д.) д-р. Адріян і Христина Балко Сливоцькі, д-р Іван Кочан, Володимир і Катерина Воловодюки, Віра і Богдан Боднаруки, Наталія Павленко і д-р Юрій Міщенко, Наталія Фединська Слиж, д-р Юрій і Рома Темницькі.

ДАТКИ НА ВИСТАВКУ – “In Metal, On Paper, Coins

1,000 дол. – Богдан і Аннета Савицькі

ДАТКИ

10,000 дол. – Федеральна Кредитова Кооператива “Самопоміч” у Нью-Йорку
350 дол. – Christina P. O’Neal
300 дол. – д-р Стефан Стецура
250 дол. – Любов Волинець
по 100 дол. – Алелсандра Коверко, Богдан і Аннета Савицькі, Юрій і Христина Балинські
75 дол. – Юрій і Оксана Станько
50 дол. – 45-й Відділ СУА
по 30 дол. – Дарія Рекуча, Анна Кіларська
по 20 дол. – Марія Соробей Штогрин, Михайло В. Ліскевич
по 10 дол. – Володимир Процик, Волтер Чепіжак

ЛИПЕНЬ 2016

ДАТКИ на 400К Клюб

по 1,000 дол. – д-р. Ігор Володимир і Сузанна Раки, Анон. (Н. К) , Зенон і Дарія Кріслаті, д-р. Ігор і Александра Савчуки, д-р. Володимир і Анна Раки, Юрій Фаріон і д-р. Христина Стасюк

З НАГОДИ

Даток в сумі 100 дол. присвячений нашій сестриці-Мавці, **Діянї Юрчук і Борисові Франкевичу**, з нагоди їхнього вінчання 18 червня 2016 р.

Пластовий гурток у Н.Й. і Н. Дж.
38-го куреня УПС Лісові Мавки

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

In memory of **Bohdan Kotys**, father of our employee, Alex Kotys, we are donating \$250.00.

Richard Upton

Замість квітів на могилу нашого довголітнього приятеля бл. п. **інж. Богдана Котиса** складаємо 100 дол. а родині висловлюємо наші щирі співчуття.

Александр і Дарія Леськів

В пам'ять св. п. Архітекта **Богдана Котиса** складаю 100 дол. а рідним засилаю мої щирі співчуття.

Ольга Городецька

Замість квітів св. п. **Анастасії Гірняк** складаю 100 дол.

Донна А. Чехович

У пам'ять бл. п. **Марічки Слупчинської** складаємо 100 дол.

Ігор і Марта Воевідки

У пам'ять бл. п. **Али Черней** складаю 50 дол.

Марта Д. Яцушко

In memory of **Alexis & Mary Sokil** I am donating \$190.

Natalie Bej

У пам'ять св. п. **Ніни Ільницької** складаю 100.

Лідія Прокоп

Замість квітів на свіжі могили сестер бл. п. **Таїси Мелешко** і бл. п. **Марії Полянської** складаю 50 дол через 86 Відділ СУА і родині складаю щире співчуття.

Люба Гуралечко-Лаш

Замість квітів в пам'ять бл. п. **Мирона Біласа** складають 50 дол.

Борис і Ніля Павлюки

Замість квітів бл. п. **Мирона Біласа** складаю 50 дол.

Зеня Брожина

ДАТКИ

5,000 дол. – Віра Левицька
по 1,000 дол. – Зоряна Гафткович і Микола Дармохвал, 12-й Відділ СУА, Barbara Chupa
500 дол. – 62-й Відділ СУА

по 100 дол. – Зоя А. Гаюк, Dr. Mary T. Hunsicker, Романа Даниш
 60 дол. – Ольга Гной
 по 50 дол. – Христина Р. Демидович, Катерина Сова
 25 дол. – Аня Аллара
 46.20 дол. – Андрій Тершаковець (Merck Foundation)
 по 30 дол. – Patricia Kobetts, Maria Iskiw
 20 дол. – Іван Гусак
 по 10 дол. – Волтер Чепіжак, Софія Скрипник, Helene DeLorenzo, Janice Drewal
 5 дол. – Марія Василів

З НАГОДИ

In honor of the celebration of the 100th birthday of **Tekla Husiak**, who was born May 8, 2016 we are donating \$1,000. (\$750 – Tekla Husiak, \$150 – Roman & Domenica Dyba, \$100 – Roman & Nadia Podolak)

З подякою **Стефанії Семущак** та **Андрійові і Вірі Косовичам** за дарунок складаю 75 дол
 Богданна Слиз

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

In memory of **Osyp Holynskyj**

\$250 Orest & Adia Fedash, Amanda & Adrian Chraplyvy, Ariadna & Oleh Holynskyj, Oksana & Mykola Yaremko.
 \$200 Orest & Daria Temnycky, Dennis & Stephanie Burachinsky, Delores Buka-Huculak, Irene Holynskyj.
 \$150 Nadia Nynka
 \$100 Bohdan & Kvitka Paschyn, Peter & Ruth Lenchur, Marta & Yaroslav Stawnychy, Valerie & Andrew Burachinsky, Mark Chraplyvy, Gregory & Elizabeth Buniak, Rostislav & Helena Milanytch, Nestor & Larissa Holynskyj, Marijka Helbig, Oksana & Roman Kulchytsky, Kvitka Kolochenyk, Marta Havdanovych, Natalia Chraplyvy.
 \$50 Stefania Fedenyshyn, Ksenia & Ihor Napij, Ireneus & Olenka Yurchuk, Luba Shegedyn, Deanna Yurchuk, Bohdan & Maria Shandor, Vera & George Popel, Wasizko Family, Peter & Natalia Buniak, Lisa & Oleh Paschyn.

\$40 Oleh & Helen Kolodiy
 \$35 Dora Dekajlo
 \$25 Olga Kobryn
 \$20 Michael & Teresa Stocko

\$200 UNWLA Branch 113, New York City

100 дол. В пам'ять покійного Побратима з 1-шої Дивізії Української Національної Армії, бл. п. **Осипа Голинського**.
 Володимир Мотика

50 дол. Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Лярка Лушпинського**.
 Анатоль і Ірена Поповичі

50 дол. Замість квітів на свіжу могилу **сл.п. Романа Марусина**. Дружині Ліді та Родині складаєм глибокі співчуття.
 Ліда і Михайло Белендюки

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund OUR LIFE

25 дол. В пам'ять Stephen Holder, чоловіка нашої членки Марти Яросевич Голдер.
 78-Відділ СУА у Вашингтоні

В пам'ять нашої дорогенької членки 76-го Відділу СУА **Ірени Ляш**

по 25 дол.
 20 дол.

Ліда Колодчин, Рома Дигдало.
 Ксеня Федак

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

\$100 65-ий Відділ в Нью Бранзвік, Н. Дж.

90-ЛІТТЯ ЗАСЛУЖЕНОЇ СОЮЗЯНКИ ЛІДІЇ КОЛОДЧИН

Союзьанки 76-го Відділу з п. Лідію Колодчин (в центрі).

*В нас у відділі сьогодні
Є поважна дата:
Пані Ліду з ювілеєм
Ми прийшли вітати!*

Союзьанки 76-го Відділу СУА, Детройтська управа СУА, голови відділів, родина, друзі, знайомі зібралися 31 січня 2016 в домівці СУА, щоб привітати з 90-річним ювілеєм і 50-літтям громадської праці всім відому та шановану в українській громаді п. Лідію Колодчин. Відділ, де Лідія Колодчин є союзьанкою, постарався на славу, зробивши для неї приємну несподіванку. В урочисто прибраній домівці створили святкову атмосферу, де всі присутні почувалися однією родиною. Життя вимірюється не роками, а добрими справами, які людина зробила за прожиті роки. А таких добрих справ у нашої ювілярки дуже багато, починаючи від її прибуття в Америку у 1949 р.

Свято відкрила голова 76-го Відділу СУА Таня Бедрус, привітала всіх присутніх і з добрими словами звернулася до п. Ліді, пригадавши, як декілька років тому заохотила її стати союзьанкою. Про життєвий і трудовий шлях п. Ліді розказала найближча її товаришка і співпрацівниця Рома Дигдало.

Народилася Лідія Колодчин на Лемківщині в заможній і релігійній родині. Під час Другої світової війни родина змушена була емігрувати на Захід. В Угорщині на залізничній станції від вибуху бомби загинули батько і брат. З мамою Ліда добралась до Німеччини. Жили в таборі для переміщених осіб в Регінсбургу. Там закінчила середню освіту, вийшла заміж за Богдана Федоровича. В 1949 р. разом з чоловіком, мамою і сином Олександром переїхала в США. Поселились в Нью Йорку, працювали. Там познайомились з родинами Дигдалів та Василькевичів. В 1952 році всі три родини переїхали в Детройт.

В 1953 р. раптово помирає чоловік і Ліда залишається з маленьким сином. Треба було працювати, вчитись і давати собі раду. В ті роки Ліда активно включається в церковне і громадсько-культурне життя української громади. В 1958 р. виходить заміж за Василя Колодчина. Подружжя активно працює в українській громаді. Згодом народжується син Роман. Ставши першою союзьанкою в Детройті, Ліда з Ромою Дигдало, Миросоєю Бараник та іншими створюють відділи СУА. Першим був 76-й Відділ СУА, потім утворилися відділи: 81-й, 96-й, 53-й, 115-й. Ліда ставить собі за мету

залучення свідомих українок до праці в США. Згодом виникає питання про організацію садочка, спонсором якого був 76-й відділ США. Садочок працював 50 років. З нього вийшло багато талановитих людей: лікарів, вчителів, інженерів, адвокатів. Всі ці роки завідувачка садочку Мирослава Бараник мала добру порадицю в особі п. Ліди.

В 70-х роках була заснована галерія ЕКО з ініціативи визначного митця Едварда Козака, яку професійно провадить протягом багатьох років п. Ліда, вложивши багато праці в організацію виставок картин талановитих і відомих майстрів пензля. Всі картини мають велике пізнавальне значення, особливо, твори великих митців, що відійшли у вічність: Едварда Козака, Олекси Гриценка, Василя Кричевського. Прихід від проданих картин надсилався для сліпих та сиріт в Україну. При галерії було створено товариство «Лемківщина», головою якого протягом довгих років була п. Ліда. Також за ініціативою п. Ліди було організовано товариство «Самопоміч», в якому вона теж головувала. Товариство надавало допомогу самотнім пенсіонерам, що проживали в будинку для старших людей. П. Ліда з помічниками часто відвідувала їх, приносила подарунки від себе особисто та від «Самопоміч», всяко підтримувала старших людей в Українському селі, турбуючись про їх здоров'я і побут.

Особливо багато допомагала п. Ліда новоприбулим з України в пошуку праці, житла, речей для побуту і т.д. Багато людей залишилися вдячними за добре слово, пораду, допомогу у важкий для них час.

Більше як чверть століття тому з ініціативи п. Ліди, п. Роми та інших союзнок було придбано домівку США, яка нам служить до цього часу. Коли її чоловік Василь вів радіо-програму «Пісня України», вона була його першою помічницею, а тепер є першою помічницею сина Романа, який продовжує справу свого батька.

П. Ліда є щирою парафіянкою церкви св. Йосафата. Всіх добрих справ, які зробила п. Ліда, не перерахувати... Вона користується заслуженою пошаною в людей та громаді. За свою багатотворчу і добродійну працю п. Ліду не раз обирали на різні відповідальні пости в США. В 1964-1999 рр. – голова Окружної Управи США, була двічі головою 76-го Відділу, Почесна членка США, Почесна голова Округи, Почесна членка Союзу Українок України.

Після розповіді про трудовий і життєвий шлях п. Ліди присутні привітали ювілярку

висловленнями найщиріших побажань, подарунками та квітами. Від Детройтської Округи п. Ліду вітала, вручивши Почесну грамоту та квіти, п. Ніна Василькевич. Мирося Бараник привітала від колишнього Садочка, яким вона керувала протягом 50-ти років.

Голова 53-го Відділу США Софія Кошів щирими словами привітала ювілярку. Від 96-го Відділу ювілярку вітала Катерина Кізіма, а Олена Паливода – від «Самопоміч». Багато добрих і зворушливих слів від себе особисто сказала п. Анна Білинська, вручивши букет квітів. Від новоствореного 129-го відділу, якого п. Ліда була хресною мамою, щиро вітала, обдарувавши подарунком та квітами голова відділу Валентина Шайда.

Прозвучало вітання від 45-го Відділу США.

Від родини письмово вітала ювілярку Оксана Пильнюк, яка дуже хотіла бути з нею в цей радісний день, з побажаннями і надією на зустріч.

Іванка Ворик зі сльозами на очах дякувала п. Ліди за відвідування її чоловіка в домі для перестарілих, а також від імени всіх людей, яким допомагала ювілярка.

Від союзнок 76-го Відділу вітали Люба Лазурко, Слава Глинська, Надя Шифферлі, які бажали ювілярці всього найкращого, особливо здоров'я, подарувавши великий торт і букет квітів.

Подарунки і квіти, квіти і подарунки – все було невимушено, від душі, легко і приємно. Ансамбль 76-го Відділу «Вишиванка» під акомпаніємент Галини Яковенко подарував всім присутнім декілька пісень, лемківську коляду та жартівливі коломийки, які склала союзанка нашого відділу Наталя Шиффон для п. Ліди. Ольга Яворська розповіла гумореску. Гучне «Многая Літа!» прозвучало на всю домівку.

Зі словами вдячності виступив син ювілярки Роман. Від свого імені дякував союзанкам за толерантне і приємне свято величного вшанування ювілею його мами, що відбулося весело і приємно.

З приємністю присутні вислухали виступ п. Ліди – першої союзанки Детройту, яка щиро подякувала всім за зворушливу несподіванку. Вона згадала, як важко було колись працювати, знайти школу для дітей, церкву, роботу, вивчення мови, що з Божою допомогою вдалося перебороти: «Я глибоко зворушена, що мій ювілей приготувався в секреті. Але від глибини свого серця і душі я ще раз дякую всім союзанкам, друзям, знайомим і

бажаю Божого Благословення Вам і Вашим родинам.

Все це дійсно знімала на відео п. Люба Мазурко.

Смачний буфет, приготовлений союзницями 76-го Відділу СУА під керівництвом В. Кумлик, був багатий асортиментом різних страв, починаючи від гуцульського бануша з грибами і бриндзєю і кінчаючи тернопільськими голубцями з картоплі.

На закінчення голова 76-го Відділу СУА Таня Бедрус подякувала всім союзницям відділу за їхню працю по підготовці і прове-

денню славного ювілею заслуженої союзниці Ліди Колодчин.

Свято підходило до кінця, але ніхто не розходився. Велися цікаві розмови, співали українські пісні, згадували минуле. Ще раз «Многая літа» і гарні побажання:

*Ми усі Вас дуже любим
Й щиро поважаєм.
І прожити у здоров'ї,
Много літ бажаєм!*

*Катерина Ткачук,
пресова референтка 76-го Відділу СУА.*

«БАТЬКО І МАТИ – ДВА СОНЦЯ ГАРЯЧІ»

Учасники свята, парафіяни церкви і союзниці 73 Відділу СУА.

Верхній ряд (зліва направо): Олег Луків, Соломія Кос, Юлія Кім, Таня Кутна, організаційна відділу Світлана Тимцьо, секретарка Марія Николіук, Олег Цяпало, Оксана Кім, голова відділу Оксана Луків, Віктор Кім, Наталя Гончаренко, Остап Дудко, фінансова Ірина Дудко, заступник голови Світлана Березка, колишня голова Катерина Тяньчин. Нижній ряд: діточки з української школи.

Весна супроводжується пробудженням природи і насичена святами, пов'язаними з Матір'ю Божою, Матір'ю-Україною, рідною Землею, родинною.

Наші батьки – найближчі до нас люди в усьому світі. Мама і тато – найперші слова, які в більшості ми вимовляємо, коли вчимося розмовляти рідною мовою. Вони – наша підтримка та опора в житті. Добре, коли вони є у нас і сумно, коли залишають.

Безумовно, День Матері – це одне із самих зворушливих свят, тому що кожен з нас з дитинства і до своїх останніх днів несе в своїй душі єдиний і неповторний образ – образ своєї мами, яка все розуміє, завжди підтримає і буде самовіддано любити, незважаючи ні на що.

На початку ХХ століття церковна громада назвала травень місяцем Божої Матері. А у другу неділю травня відбувалися святкові богослужіння за здоров'я матерів. Ця неділя

повинна стати великим днем у кожній родині, у кожній громаді.

Традицією 73 Відділу СУА округи Нова Англія є проведення цього свята разом з парафіянами католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці м. Бріджпорт. Цього року свято вдалося на славу завдяки організаторам, союзнякам та всім учасникам святкової забави. Зі свіжими ідеями новообрана голова відділу Оксана Луків старанно організувала і подарувала море позитивних емоцій та гарний настрій всім присутнім. Діти суботньої української школи при цій церкві порадували своїх батьків віршиками та пісенькою, які вивчили з ними Оксана Кіт та інші вчителі школи. Ведучі свята Юлія Кіт та Олег Луків зворушливо розповіли легенду «Серце матері». Юлія Кіт, а капелло, подарувала всім «Пісню про матір» (Посіяла людям...). Тріо: о. Іван Мазурик, Олег Цяпало та Віктор Кіт виконали пісню «Мамина криниця». Остап Дудко продекламував вірш. Гості свята – Стефанія та Меланія

Кореновські подарували пісню «Батькова сорочка». Палкі аплодисменти були винагородою за години, потрачені на підготовку до концерту. Смачну вечерю з вишуканими стравами приготувала Марія Базіняк – кухарка відділу. А також гурт «Браття з Прикарпаття» забавляли гостей українською музикою та піснями. На завершення Оксана Луків подякувала учасникам, організаторам, гостям – всім, хто допоміг організувати це свято.

Завдяки такій гарній традиції ми маємо змогу разом зібратися і відчувати себе частинкою великої незламної і гордої за свою історію української нації.

Живіть довго і щасливо, сійте Добро, Красу, Віру, Надію та Любов у своїх родині і матимемо щасливе майбутнє. Бережіть своїх батьків, бо вони для нас «два сонця гарячі, що нам дарують надію й тепло»!

Оксана Савчинська,
пресова референтка 73-го Відділу СУА.

ПЕРЕДВАКАЦІЙНІ СХОДИНИ 83-ГО ВІДДІЛУ СУА, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

„...а хвиля гонить хвилю...”

Станіслав Людкевич.

Наш 83-ий Відділ СУА в Нью Йорку вже впродовж багатьох років свої останні перед вакаціями сходини влаштовує в ресторані і з трошки іншою, ніж звичайно, програмою.

Цього року такі сходини відбулися 7 червня в Українському ресторані, що приміщується в Українському Народному Домі на Другій Авеню, в самому у серці українського Нью Йорку. Крім членок було і декілька чоловіків та приятелів. Вечерю розпочала голова відділу Люба Шатанська і коротко нагадала про проведену останню працю 83-го Відділу. Відділ, крім вже довголітнього ведення Світлички та шістьох стипендіантів в Україні і Бразилії, недавно „усиновив” родину загиблого офіцера з України – дружину Олену Кругликову з двома малолітніми синочками, а також став в Українському Музеї членом клубу 400-К. Молитву провів Микола Галів, великий приятель Відділу і чоловік покійної Зірки, нашої членки. Заступниця голови Округи СУА Нью Йорк Ольга Голобородько сердечними словами привітала присутніх. Імпрезова референтка Надя Савчук вела програму. Ми їли

смачну вечерю і слухали розповідь голови Округи СУА Галі Романишин про її недавні відвідини України. Членка Відділу, репрезентантка Міжнародної Ради Жінок до ООН – Ірина Куровицька прочитала свій лист до голови Міжнародної Ради Жінок, в якому висловила велике негодування з приводу того, що Річні наради МРЖ влаштовано цього року у Москві, хоча дотепер такі наради ніколи не відбувалися в країнах з агресивною політикою. Такий лист також вислала Національна Рада Жінок в Україні

А тоді прийшла черга на культурно-освітню референтку, тобто на мене. Про що ж я балакала? Про те, що українська громада в США, в тому числі і СУА, нагадує мені море, або й океан, а це тому, що складається з кількох еміграційних „хвиль”. Про першу „хвилю” мало говориться, бо вона була давно-давно. Про другу – можна багато сказати, бо саме „друга хвиля” – це період, коли у 1925 році заснувався СУА, першою головою якого стала Юлія Шустакевич. Очевидно, що в тих роках ще назви „хвилі” не було, вона появилася аж у 50-их роках минулого століття. Громадське життя тоді процвітало – концерти чисельних хорів у престижних залах, виставки народного

мистецтва, будови церков і Народних домів, допомога Україні.

Та раптом вибухла Друга Світова війна, а після неї до США прибула велика (вже третя) „хвиля” нових емігрантів – українців. Це були п’ятдесяті роки минулого століття.

Ці нові емігранти називали 1-у і 2-у „хвилі” українців у США старими емігрантами, а вони нас (бо і я тоді приїхала сюди, хоч хотіла до Канади) „грінорами”, тобто „зеленими”, недосвідченими. Нас тоді дуже смішила українізація старими емігрантами англійських слів, напр.: дреска, кара, бойсик, спік, бакса, стріта і т.д. (сукенка, авто, хлопець, говорити, коробка, вулиця і т.д.) Наші гумористи та гумористичні журнали мали знамениті теми до своїх фейлетонів і жартів. Одного разу театр у Філадельфії поставив навіть цілу п’єсу-комедію, де діалоги відбувалися саме такою зукраїнізованою англійською мовою. Це не було чемно з нашої сторони, але ж нам було дуже смішно!

Жінки з тої повоєнної імміграції почали вступати в існуючі вже відділи США, але не всі. У Нью Йорку у 1954 році група новоприбулих жінок зорганізувала 64-ий Відділ США, кілька років пізніше молоді жінки зорганізували т. зв. „молодечий” 83-ий Відділ, який пристосував свою працю до своїх тодішніх потреб – ляльковий театр для дітей, видання і популяризація дитячих книжечок, світличка для дітей і – прекрасні забави з танцями для себе – т.зв. „Гарбузівки”.

Одного разу одна моя приятелька, яка нікуди не належала, спитала мене:

– А що ви, властиво, робите там у Союзі Українок?

А я якраз мала чомусь в хаті довгий звіт праці нашого відділу (можливо, готовила до Конвенційної книги), то і почала їй його читати. Читала і сама дивувалась: і світличка, і стипендії, і столик на фестивалі, і Коляда... Тисячі і тисячі доларів допомоги потребуючим з Чорнобиля, потерпілим від повені на Закарпатті, потім у Луганську і Полтаві, тисячі доларів на Український Музей у Нью Йорку! Моя приятелька була позитивно вражена (я також!).

І все було б прекрасно, якби не календар! Картки перекидалися щораз швидше, і ми і не зчулись, як назва „молодечий відділ” десь відпала. Ми стали зрілішими, але не старими і, на наше щастя, розпався Советський Союз, в результаті чого у США з’явилась ще одна нова імміграція з України – т.зв. „четверта хвиля”!

До нашого відділу впродовж кількох років вступило аж десять нових членок з „четвертої хвилі”! А це: Люба Витвицька, Клавдія Грицик, Дарія Дроздовська, Дарія Івашко, Ольга Кузьмин, Алла Кучинська, Галина Романишин, Лідія Семенюк, Ірина Чабан і наша теперішня голова – Люба Шатанська. Нові членки – це наш великий здобуток – вони молодші і повні енергії. Їм подобається громадська волонтерська праця, і вони радо беруть на себе різні обов’язки і у відділі, і в окрузі, і в Головній управі чи ексекютиві. Крім того, вони добре знають людей і обставини в Україні, завдяки чому наша допомога є краще спрямована. Вони також дуже чемні і не сміються з наших відмінних наголосів та мовою за Голоскевичем. Часами бувають непорозуміння, коли ми, наприклад, кажемо „овочі” (fruits), а вони думають, що це городина (vegetables), чи коли ми кажемо „динамон”, то по „їхньому” це „кориця” і тому подібне. Тому раджу дуже уважно користуватись куховарськими переписами в „Нашому Житті”.

Крім тих вище сказаних „хвиль” у нашому відділі з’явилася нова „хвиля”, чи може „хвилька” – членка, яка народилась вже в Америці від 3-ої „хвилі”. В США є, здається, вже кілька відділів жінок, які народились в Америці. Цікаво, чи вони кажуть „кошиківка” чи „баскетбол”?

Все-таки у нашому відділі відчувається брак допливу нового членства. Якось так вийшло, що доньки наших членок живуть в інших місцевостях, то ж не можемо зробити так, як зробив 64-ий Відділ США. Вони якось вміли приговорити до сумління своїх дочок і дочок померлих членок відділу, яких досить багато живе в Нью Йорку, і ті вступили до відділу та спасли його від можливого розв’язання.

Нам також необхідно повести якусь кампанію і придбати членок з 4-ої хвилі і „хвильок” – своїх доньок чи внучок, якщо ті живуть поблизу. А ні, то хіба прийдеться записувати до відділу наших синів і чоловіків. Я і так дивуюся, що вони досі не подали нашу організацію до суду за дискримінацію. Напевно би вписались до нас Андрій Рак, Славцьо Куровицький, пан Галів, пан Лопатинський і інші? Подумаймо! Але тоді прийдеться нашу організацію перейменувати на Союз Українців Америки.

Олександра Юзенів,
культосвітня референтка 83-го Відділу США.

STUFFED!

by Marianna
Szczawinsky Crans

*Branch 95 Varenyky
Display*

On Saturday, May 14, 2016, ARTS Mid Hudson presented a program at the Adriance Memorial Library in Poughkeepsie, N.Y. Entitled "STUFFED!" the program was billed as an interactive multicultural event about stuffed, rolled, and filled traditional foods. It was free to the public and featured the ethnic "stuffed" foods of India, Japan, China, and Ukraine.

At the event, the Hindi group presented their Pani Puri, delicate puffs with a myriad of fillings and toppings creating a tasty and visually pleasing presentation. The Japanese contingent demonstrated how to fill, roll, and cut their intricate and delicious Futomaki, a vegetable sushi offered with a variety of accompanying sauces. The Chinese offered a tasty steamed filled rice called Zhongzi and rice dough Dimsum dumplings with ginger dipping sauces.

UNWLA Branch 95, Mid Hudson Valley region, New York, participated in this event and presented several variants of Ukraine's famous comfort food, varenyky. Our presentation included potato and cheese and mushroom and sauerkraut varenyky tossed with caramelized onions and butter and topped with sour cream. We also provided displays on Ukrainian culture and instructions on how to make varenyky. Recipes from the UNWLA website were handed out along with illustrations on how to fill and shape and seal the dough for cooking.

There was a great deal of interest from the local community; attendees enjoyed the displays, watching the hands on-demos, learning about various cooking techniques. The participating groups especially enjoyed sampling each other's offerings and asked detailed questions on creating them. At the end of the two-hour event, Branch 95 members were delighted to discover that there was no food left to

sample! We took that as a sign of a very successful event: Not only did we and numerous guests attending get to sample a variety of international culinary delights, we also shared our universal love for food, and shared even more about our respective ethnic cultures with our community.

*Br 95 members L. Kuch,
O. Drozdowycz, M. Cade,
V. Staruch, C. Gorham,
H. Szczawinsky, M. Crans*

27 липня ц.р. у Львові, в день похорону видатного патріота Любомира Полюги – охоронця і зв'язкового легендарного Провідника Романа Шухевича, покинула земний світ ще одна представниця славної когорти борців за волю України Ярослава Крижанівська-Гасюк.

Непомітно покинула земний світ скромна, але вельми непересічна жінка, яка пройшла катівні советських тюрем і гулагів, та не втратила любові до України, віри у її краще майбуття.

Ідуть у безсмертя самовіддані борці за Україну, залишаючи нам благодатні зразки високого духу й патріотизму та посвяти свого життя Україні. Маємо їх вічно пам'ятати!

Ярослава Крижанівська-Гасюк

Народилася Ярослава 28 грудня 1925 року в місті Перемишль Львівського воєводства (тепер Підкарпатське воєводство, Польща). Любила рідне місто, вважала його прекрасним і культурним, а основне – українським. Втішалась срібнолентним Сяном, захоплювалася знайденими при розкопках руїнами замку з княжої доби. Там у її душі сформувалася глибока любов до неньки України.

Батьки – Онуфрій Крижанівський і Марія з дому Пашковська. У них народилося п'ятеро доньок, Ярослава була другою.

Батько був кваліфікованим майстром-годинником. Обоє батьки були свідомими українцями і глибоко-релігійними греко-католиками.

Початкову освіту Ярослава здобула у "Рідній Школі" ім. Маркіяна Шашкевича, де отримала добрі знання і дух патріотизму. Після цієї школи успішно здала іспити до приватної української жіночої гімназії, на все життя зберегла пам'ять про добрих, талановитих вчителів-патріотів цієї гімназії. Ярослава дуже любила мистецтво, мала неабиякі акторські здібності, натхненно грала в театральних виставах, але ніколи її не покидало бажання боротися проти ворогів українців.

У 1943 році її прийняли в Юнацтво ОУН, і вона пильно старалася виправдати довір'я Організації. Її хата в Перемишлі була вигідно розташована біля замку, звідки легко було добиратися лісом до Корманич, де базувалася сотня "Бурлаки". Хлопці-підпільники і сам сотенний не раз пробиралися до її хати, а також її підпільні дороги перетиналися з багатьма легендарними особистостями (Ма-

річкою Савчин, Іриною Тимочко, Зенею Карабин, Олександром Саноцьким, окружним провідником Василем Галасом, Зенею Химкою та іншими відданими патріотами України).

Ярослава мала псевдо "Ярка", виконувала обов'язки зв'язкової і медсестри Українського Червоного Хреста (УЧХ) у сотні "Бурлаки", опікувалася хворими та пораненими бійцями УПА, влаштовувала їх у лікарні.

У 1945 році знуцання польських військовиків над українським народом (при потураних совітів) не мало меж. Розпочавшись у 1945 році злочином у Брилинцях, де розстріляли вчителів, священників і цілі родини свідомих українських селян, далі – страшні події у селах Павликома, Берізка, Малковичі та інших. Злочинна хвиля покотилася по цілому Закерзонню. На захист українських селян виступила сотня "Бурлаки" на чолі з її безстрашним командиром Володимиром Щигельським. Його боялися і німці, і поляки, і совіти, за ним полювали цілі армійські підрозділи.

У 1946 р. під час депортації українців внаслідок домовленостей між УРСР та Польщею про взаємний обмін населенням у прикордонних районах Ярослава була переселена до Львова. Того ж року заарештована під час виконання завдання ОУН. Протягом двох місяців утримувалася у підвалах будівлі, де тепер знаходиться Головне управління МВС України у Львівській області (пл. ген. Григоренка, 3). Звільнена з-під арешту через відсутність доказів.

Вдалося легалізуватися, екстерном здобути документ про середню освіту і в 1947 році поступити до Львівського державного медичного інституту.

Проте 21 лютого 1948 р. через зраду була заарештована вдруге. До жовтня 1948 року перебувала у Львівській тюрмі НКВС № 1 на вул. Лонцького. Засуджена за ст. 54-1"а" КК УРСР ("зрада Батьківщини") до 25 років виправно-трудових таборів та 5 років позбавлення прав. У жовтні 1948 р. переведена до Львівської тюрми НКВС № 2 на вул. Замарстинівській, у листопаді 1948 р. – до Львівської тюрми НКВС № 4 ("Бригідки"), Отож познайомилася з усіма львівськими тюрмами.

У грудні 1948 року Ярославу разом з іншими в'язнями етапували до м. Інта, Комі АРСР (тепер Республіка Комі, Росія). Відбувала ув'язнення в одному з виправно-трудових таборів Інти. Спочатку працювала на ремонтно-будівельних роботах з розбудови міста, пізніше переведена на цегельний завод. Під час роботи на цегельному заводі була учасницею місцевої культбригади.

У 1953 році, після смерті тирана, якого величали "батьком народів", настало послаблення режиму в гулагівських таборах. Тоді у таборі №4 в Інті змучені, але мужні й нескорені жінки й дівчата організували самодіяльний мистецький колектив, який ставив навіть опери й балети. Про це у своїх споминах писала пані Ярослава, яка брала в них участь. Із захопленням згадувала, як багато професійних митців і талановитих аматорів було задіяно в тих постановках. А ми з болем бачимо, скільки талантів калічила, нищила бездушна тоталітарна система.

Звільнена в червні 1956 року. Повернулася до Львова, одружилася з Олегом Гасюком, відомим бандуристом, колишнім політв'язнем. Народили доньку. Ярослава Крижанівська-Гасюк закінчила фінансовий технікум і працювала за цим фахом.

У час Українського Відродження вона включилася в громадсько-патріотичну діяльність, була членом оргкомітету по створенню

Руху та Спілки політв'язнів.

Коли на хвилі перебудови 1988-1989 рр. утворилося Українське добровільне культурно-просвітницьке правозахисне товариство "Меморіал" імені Василя Стуса, Ярослава Крижанівська-Гасюк активно включилася в працю львівської організації цього товариства, працювала там 12 літ.

Навіть маючи поважні літа, доки дозволяло здоров'я, була членкинею Спілки політв'язнів, міського осередку товариства "Рідна Школа", "товариства Надсяння", Всеукраїнського об'єднання ветеранів.

Пані Ярослава була напрочуд лагідною і скромною особистістю. Щира патріотка України, вона ніколи не висувалася на передній план, лише тихо й сумлінно підтримувала всі патріотичні громадські заходи. Можливо, саме тому про неї мало говорилося в українських мас-медіа. Правда, в Інтернеті на сайті "Територія терору" є зворушливе інтерв'ю з нею, в якому вона не так докладно розповідає про свій мученицький шлях, як вболіває над долею українців, над якими особливо жорстоко знущалося комуністсько-московська репресивна система.

Прикро, що непомітною для громадськості стала її кончина, що не було оповіщено широку громадськість про відхід достойної Українки-героїні, лише найближче коло її рідних і друзів, зокрема, осередок товариства "Рідна Школа" ім. Костянтини Малицької та представниці Ліги Українських Жінок провели її в останню путь. Поховали пані Ярославу на Личаківському цвинтарі поруч із чоловіком, котрий помер у 2002 році.

Але пам'ять про Ярославу Крижанівську-Гасюк повинна жити в серцях українців, адже її постать, її життєвий шлях – це чудовий, благодатний зразок справжньої любові до України та служіння їй.

Лідія Купчик,
м. Львів.

Закінчення зі стор. 7.

Сподіваюсь, що в дітей залишиться враження, що можна вибороти титул Найкрасивішої, виступати на телешоу, бути моделлю, і, водночас, залишатися скромною і приязною до інших людиною, використовувати свою популярність не для власного гламурного життя, щоб в журналах обговорювати свої особисті «проблеми», а творити добро довкола. І що вони будуть пам'ятати, що брендовий одяг і остання модель мобільника не визначають популярність людини, а її щира усмішка і справжність у поведженні.

Виховання дітей є дуже важливою діяльністю всієї української спільноти. Організатори зустрічей – членки 137-го Відділу Союзу Українок Америки, команди таборів СУМу, Чорноморської Січі, танцювальної школи ім. Роми Прийми-Богачевської були дуже раді мати таку чудову помічницю Анну Заячківську, Міс України Світу 2013 в цій поважній справі!

Орися Сорока,
пресова і виховна референтка 137 Відділу СУА.

HYPNOSIS

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

"You are getting sleepy" is a phrase that conjures up a vision of a mysterious hypnotist waving a pocket watch back and forth. The person subjected to this goes into a semi-sleep state and becomes a slave under the hypnotist's command. This is a scenario one can easily recall from spooky Hollywood movies. It is not, however, a true and accurate portrayal of what hypnosis is and how it works.

The term hypnosis comes from the Greek word *hypnos*, which means "to sleep." This definition may be a little confusing because what occurs under hypnosis is not a sleep-induced trance; instead, it is a psychologically mediated response to suggestions. The exact science is still a mystery, but hypnosis is being utilized as an alternative medical approach to treat some medical conditions. It all begins with understanding and accepting a relatively simple fact: The body and mind are intertwined and each one has the power to influence the other. Which of them exerts the stronger influence is the key to the puzzle.

Although a definitive explanation of hypnosis is yet to be formalized, the theory is that a willing individual goes into what can be called a trance (not a sleepy state). The general confusion about hypnosis begins with not fully understanding the distinction between trance and sleep. When most of us think of sleep, we think of dreaming, which includes going into a mental thinking state of imagination—it is like losing yourself in a book or movie. You have no control over what you are dreaming about.

Hypnosis is different because it requires control; in fact, it is you who actively turn off external stimuli and permit your mind to imagine doing something. You remain awake and can influence your thoughts. The process, in fact, requires you to focus on the issues or concerns you wish to address, and it is this targeted approach that helps with whatever issue you may wish to overcome. While under hypnosis, you tap into the subconscious mind, and you can concentrate on a specific thought or a specific memory.

Understanding the difference between sleep and a hypnotic trance begins with some understanding of two aspects of the human mind and how they work. The conscious mind guides our normal thought process. The subconscious mind is involved in actions that we do automatically and takes a backseat during the hours

we are awake. When we sleep, the subconscious mind takes over and the conscious mind takes a backseat. Hypnosis subdues the conscious mind and taps into the subconscious. The subconscious mind can trigger feelings and body sensations and is able to access events in the past that are not accessible to the conscious mind.

Hypnosis is most commonly used for behavior modification. One example of this is smoking cessation. This type of behavior modification prompts the patient to focus on a particular habit embedded in the subconscious (in this case smoking) and to use the subconscious to override the desire to smoke. Several patients in my practice have found this method successful. Hypnosis has also been used successfully to diminish pain and discomfort associated with cancer, irritable bowel issues, fibromyalgia, and headaches. It has also proved effective in promoting weight loss, relieving stress and anxiety, and controlling hot flashes.

Interestingly, hypnosis does not work on everyone; some individuals are simply less susceptible and do not respond. On the other hand, some individuals may not even need an actual hypnotist. Everyone can enter into a hypnotic state without the help of an intermediary and make suggestions to the unconscious mind. Hypnotists are primarily guides who may facilitate the process. Whether the trance is self-induced or hypnotist-induced, the process can take a few minutes but may take longer based on individual mental receptiveness and suggestibility. Numerous books on the subject are available; information on the web can also provide information on induction techniques. As always, however, make certain that you are getting this information from a reliable source.

In this age of breakthrough medical achievements, there are times when traditional approaches become less effective and fall short due to side effects as well as other issues. Alternative approaches, like hypnosis, address many of these issues; in the case of hypnosis, even some insurance companies have accepted this premise and have been reimbursing practitioners for this treatment method. Although many people consider hypnosis to be controversial, others swear by it. I hope this brief description may be helpful for you or someone you know, a doorway to what may indeed be a new and welcome approach to good health.

*«Діти – се наш дорогий скарб,
се наша надія, се – Молода Україна»*

Олена Пчілка

ЧВАНЬКУВАТИЙ ПІВЕНЬ

Вранці півень на містку
Все кричав: «Ку-ку-рі-ку!
В курнику я найгарніший,
Від усіх я наймудріший,
Ще й співати я мастак, –
Що там качур чи гусак.
Ку-ку-ку-кукуруіку!»
Й ненароком бовть в ріку.

В курнику переполох –
Кури плачуть: «Ах!» та «Ох!»
«Кудкудак! Куди-куди?»
Вмить прибігли до води,
Квочка крила розпустила:
«Кво-кво, доленько немила!
Тож дрібненькі в мене діти, –
Як без півня будем жити?»

Качур вискочив з городу
І мерщій шубовсть у воду,
За ним качка й каченята –
Нумо півня рятувати.
Тут і гуси підспіли,
Рятували, як уміли, –
Хто за крила, хто за хвіст –
Ледве випхали на міст.

Радо кури сокотали,
Кудкудакали, квоктали.
Лиш герой наш ні гу-гу –
Шию вигнув у дугу,
Стрепенувсь, розправив пір'я
Й почалапав на подвір'я.
І щоранку в курнику
Чути знов: «Ку-ку-рі-ку-у!»

Із збірки віршів для дітей **Марії Тарасич** «Бабусина казка».
– Луцьк: «Волинська книга», 2008. – 16 с.

Branch 95 Bakes

Ukrainian Medivnyk (Honey) Cake

Sift together:

1 cup sugar
1 teaspoon baking soda
1 teaspoon unsweetened cocoa
1 teaspoon cinnamon
2 cups flour

Mix:

2 eggs
3/4 cup honey
1/2 cup oil + 1 tablespoon
1 cup cooled coffee
(2 teaspoon of instant coffee in 1 cup of water or 1 cup of brewed coffee)

Ukrainian Medivnyk

Combine with dry ingredients until well mixed. Pour into lightly floured 9" x 5" loaf pan. Bake approximately one hour or until an inserted toothpick comes out clean.

Keep an eye on cake because it burns quickly if overbaked.

Vera's Crumble-Top Platsok

Ingredients:

8 oz. sweet butter (unsalted) softened
1/2 cup of sugar
2 1/2 cups of flour
12 oz. jar of apricot preserves

Parchment paper as lining
9" x 9" pan

Preheat oven to 350 F. Place parchment paper as lining inside pan.

Mix first 3 ingredients together either by mixer or by hand. Dough will be thick but soft. Put 1/3 of the dough aside (will be used for topping). Spread the rest of the dough on the lined pan with your fingers until all the space is filled. Spread preserves over dough. Take the rest of the dough that you set aside and crumble over preserves. Make sure crumbled pieces are small. Bake 30–35 minutes. Allow platsok to cool before cutting and serving.

Calling All Cooks!

By popular demand (or at least at the suggestion of the editor-in-chief and Marianna S. Crans, the lady who sent us these fine recipes), we are hoping to resurrect a monthly (or at least now and then) English-language page featuring recipes from UNWLA branches or members. The theme for an upcoming issue of OL is different types of fillings for varenyky.

Please send your recipes to unwlaourlife@gmail.com and make sure to put your first name and the word "varenyky" in subject line of the email.

MASHA ARCHER

'*maria muchin*'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Meet Masha in the San Francisco
Opera Gift Shop
Friday September 11
thru Sunday December 13
Open during all performances
San Francisco Opera
301 Van Ness Avenue
San Francisco, CA
(415) 864-3330

Available online...

www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Рома Шуган
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Мисило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків
Галина Генгало
Галина Романишин
Ксеня Раковська
Дозя Кріслата
Любомира Калін
Уляна Зінич
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью Йорк
- зв'язкові віддалених відділів

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Анна Кравчук
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рената Заяць
Ярослава Мулик

- голова
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

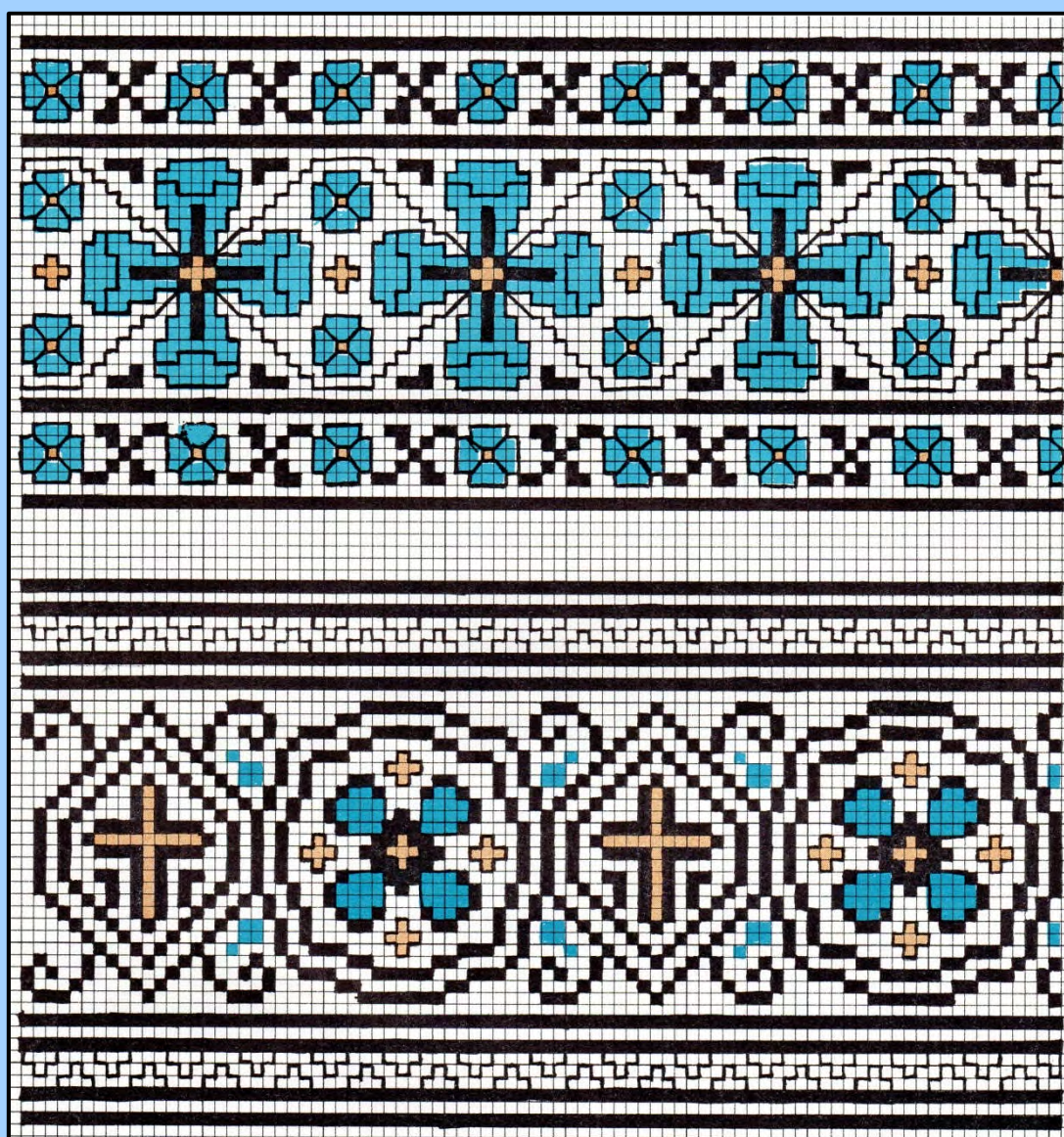
Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Тамара Стадниченко

- парламентарист
- головний редактор журналу "Наше Життя"
- англомовний редактор

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

“Взори для вишивання Ірини Сенюк” – серія 7 ст. 1. Нитки D.M.C. жовта ч. 742, синя ч. 517.
“Embroidery Designs of Iryna Senyk” – Series 7, pg. 1. D.M.C. Thread Yellow #742, Blue #517.